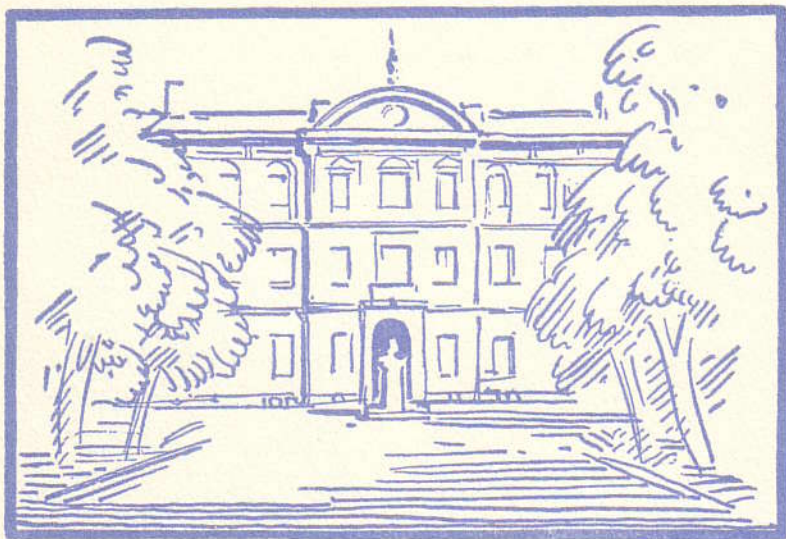

Gamla Tidningskamrater

Maj

1939

I N M E M O R I A M

Bortgångna kamrater 1938.

Provinsialläkaren i Vetlanda distrikt, Axel Johansson, avled den 20 mars i sitt hem i Vetlanda. Han var född i Falun 1883, där han blev student 1901. Han avlade med. kand.-examen i Uppsala 1907 och med. lic.-examen i Stockholm 1912, tjänstgjorde som underläkare

Axel Johansson.

1909—1910 vid Västerviks och Falu lasarett, blev tillförordnad provinsialläkare i Mörtfors 1911, tillförordnad underläkare vid lasarettet i Alingsås 1912 och tjänstgjorde även som läkare vid tvångsarbetsanstalten på Svartsjö. Han var praktiserande läkare i Virserum och brunnsläkare vid Holsby brunn 1912—1913. Efter en kort tids tjänst som underläkare vid lasarettet i Eskilstuna tjänstgjorde han som provinsialläkare och sjukhusläkare i Lima 1915—1918 samt förordnades sistnämnda år till provinsialläkare i Långavs distrikt, Värmlands Dalby. År 1930 blev han provinsialläkare i Vetlanda distrikt. Vid sin bortgång var han dispensärläkare och järnvägläkare vid Nässjö-Sävsjöströms järnvägar. I Vetlanda var han forminnesföreningens ordförande sedan 1930 och vidare sedan några år ledamot av kyrkoråd och kyrkofullmäktige.

Driftchefen vid Älvkarleby kraftverk, civilingenjören Gunnar Dahlbäck avled den 29 maj.

Han var född i Stora Tuna 1886, tog studentexamen vid Falu

Gunnar Dahlbäck.

läroverk 1905, utexaminerades från Tekniska högskolan 1908 och anställdes efter några års vistelse i USA och Kanada vid Vattenfallsstyrelsen, vilket verk han sedan dess tillhört. Driftsingenjör vid Porjus kraftverk 1915 och driftchef följande år blev han 1928 chef för Älvkarleby kraftverk. Under sin Porjustid var han ledamot av kyrko- och skolråd samt av kommunalfullmäktige i Jokkmokks kommun; i Älvkarleby har han innehåft posten som ordförande i vägstyrelsen, vice ordförande i kommunalfullmäktige m. m.

T. f. professorn i praktisk teologi vid Uppsala universitet, docenten, teol. dr Gustaf Lindberg, avled den 5 juli.

Den bortgångne, som var född i Gagnef 1883, blev 1910 teol. kand. i Uppsala, där han prästvigdes och följande år avlade organist- och

Gustaf Lindberg.

kyrkosångarexamen samt 1921 teol. lic.-examen. Han disputerade för teologie doktorsgrad i Uppsala 1923 och förordnades samma år som docent i praktisk teologi. År 1924 förordnades han att som assistent leda de kateketiska övningarna vid praktisk-teologiska övningsinstitutet vid Uppsala universitet och promoverades samma år till teologie doktor.

Gustaf Lindberg har gjort sig känd genom gedigen vetenskaplig verksamhet både som forskare och lärare. Bland mera kända arbeten av hans hand kunna nämnas "Die schwedischen Missalien des Mittelalters", "Johannes Rudbeckius som predikant" och andra.

Gustaf Lindberg efterlämnar minnet av en man, varmt hängiven det kall, som blivit hans, och i besittning av personliga egenskaper, som förskaffade honom talrika vänner.

Hjalmar Falk.

Konstnären Hjalmar Falk avled den 22 september i sitt hem i Karlshamn. Han var född i Mora och studerade i Falu läroverk åren 1869—75, varefter han vann inträde i Konstakademien, där han var samtida med Zorn, Oskar Björck, Victor Andrén m. fl. Sedan 1887 hade han varit bosatt i Karlshamn, varifrån han företagit många studieresor till Italien, Frankrike och Tyskland, i vilket senare land hans konst särskilt uppskattats. Många äro de utställningar han anordnat och hans alster, präglade som de äro av fint färgsinne och klar färgrikedom, ha vunnit stort erkännande.

Hjalmar Holm.

Disponenten Hjalmar Holm avled den 11 december i Falun. Han var född i Falun och studerade vid läroverket åren 1889—95. Rättrådig, angenäm sällskapsmänniska och klok affärsman förvärfvade Hjalmar Holm under hela sin tid som borgare i Falun många vänner. Han var under åtskilliga år bilbesiktningsman, den förste i staden. Tränad motorman och i sina yngre år även känd tävlingsförare bidrog han genom sina insatser på detta område i ej ringa mån till bilismens framgång i landskapet.

LIVET I FALU TRIVIALSKOLA I BÖRJAN AV 1800-TALET.

År 1876 utkom i Falun en liten trevlig publikation, som till fullo bevisar, att det fanns skolpojkar i Falu läroverk redan i början av 1800-talet, som ställer oss nyare tidens barn fullständigt i skymundan och den som avslöjat allt detta är ingen mindre än den stora humoristen och prosten i Sundborn Carl Steffenburg.

Denna lilla bok finnes i föreningens bibliotek och den som överlämnat densamma är föreningens verkliga vän och gynnare, postmästaren i Dala Husby, Kalle Engström. Om alla medlemmar i likhet med Engström intresserade sig så för föreningen som han gör, skulle vi snart få skaffa oss en egen "lokal", för att rymma alla värdefulla minnen från flydda tider.

Steffenburg tycks ha gått i Falu skola åren 1814—19 samt i Wästerås skola åren 1820—22. Tyvärr går det icke att följa honom i katalogerna, ty just för dessa år ha vi inga i föreningens ägo.

Andra Steffenburgar ha vi emellertid i snart sagt varje katalog både som lärare och elever.

Redan år 1861 började han att uppteckna sina skolminnen, vilka han sedan oupphörligt kompletterade. Sysselsättningen härmed utgjorde en lika angenäm som behöflig förströelse för den av naturen mycket verksamme åldrige författaren.

Här nedan följer ett litet utdrag ur boken.

Om Falu Trivialskola och dess lärare.

*Jag sett, hur det tillgår på jordens ring
Men nytt under solen jag sett ingenting.*

Dessa ord av Wallin äro i viss mening sanna, men som allting är relativt här i världen, finnes det sannerligen både nytt och gammalt. Vad som med skäl kan räknas till det gamla är utan tvivel det forna uppfostrings- och undervisningsväsendet, sådant det var på min tid, då ultima ratio alltid var karbasen. Det var härom som en med gott huvud och läslust begåvad bergsman här på orten plägade yttra: "även jag skulle väl kunnat lära något i min ungdom, om min natur passat för den då gängse undervisningsmetoden, att driva in kunskaperna med riset eller käppen". Denna metod — varom min far, som genomgick Falu skola och även tänkte fortsätta vidare, men slutade

i vredesmod över en stut, som han tämligen oskyldigt undergick i qvarta, berättade både ömkliga och löjliga historier — var på min tid stadd i en övergångsperiod. Det var då i synnerhet prima och qvinta, som slet o slängarne; längre upp i klasserna avtog karbasvåldet successivt. I sekunda var det bland mina kamrater endast några få framstående odygdingar, som mellanåt fingo väl förtjänt handplagg, och i tertia, under den tyranniske Korsberger, inskränkte sig metoden till anteckning på tavlan och förvisning till skamvrån.

Gamla skolhuset i Falun, ett ruttet träruckel med sönderspruckna kvarlevor av rappning, stod på den höga stenmuren i norra hörnet av Kristine kyrkogård. Klassrummen, som lågo i rad, hade ingångar från en gemensam korridor längs huset och stodo dess utom i samband med varandra medels luckor, stora som dubbeldörrar, vilka slogos upp vid bönstunderna och däremellan även någon gång såsom när rektor fann för gott att läxa upp hela skolungdomen eller giva order till alla i gemen och var och en i synnerhet. Dessa luckor öppnades även vid högtidligare exsekutioner, av vilka jag dock icke blev i tillfälle att få bevittna någon enda; men väl hörde man den tiden småpojkarne viska mystiska ord om att "få stut för öppna luckor".

I prima läste på min tid en karbasissimus, som levde illa med sin hustru, kom därför vred till skolan och släckte harmen på de små pojkstackarne. När jämmerskriken där inne aldrig ville taga slut, plägade vår lärare i andra klassen, Samuel Hvasser, gå och ropa ut profossen för att samspråka med honom, till dess han lugnade sig. Prima kallades också denna tid för "den lidande mänskligheten".

I sekunda, där jag jämte en fyra år yngre broder, efter att i hemmet hava åtnjutit någon enskild information av en gammal student, först vid fyllda 15 års ålder (i följd av en föregående längre sjuklighet) intogs på andra året, läste då den älskelige Samuel Hvasser¹, den bästa av alla mina lärare. Han var glad och mild, utrustad med grundliga insikter och stora undervisningsgävor. Väl skolkade även

¹ Pastor i Sundborn, sist i Orsa, död 1829. Hos honom var jag adjunkt i 4 år. Den tiden roade han sig med att dagligen läsa ett kapitel i bibeln på 9 språk. Vid ett stort bord fullt med uppslagna böcker satt han före 6 om morgnarna. "Det är roligt se, hur gubbarne vändats efter uttryck", var ett av de yttranden, han därvid fällde. Han var musikaliskt bildad, sångare, poet, god predikant, till lynnet glad som ett barn. Helst sjöng han Fredmans Epistlar.

han lika väl som de andre kollegerna och kom mången gång ej förr än halva tiden var gången; men sedan han väl kommit, blev det liv i spelet. Allt gick som en dans: korta läxor, rask och klar framställning, liv och uppmärksamhet. Därför läste vi ock med håg och glädje och inhämtade en levande kunskap, som sitter kvar genom hela livet. Modiga och glada kommo vi till och gingo ifrån skolan, ty här var varken gråt eller tandagnisslan som i de andra slavstaterna. Också stod här utanpå väggen skrivet: "ætus aurea", då tertia däremot hette: "ætus ferrea" eller ännu vanligare, "Getsemane".

I tertia började vi först på allvar läsa grekiska, sedan vi för den skicklige Hvasser i sekunda inhämtat en redig kännedom om de första elementerna av detta läroämne. Men läraren i tertia, den förut omnämnde och såsom tyrannisk betecknade Korsberger, syntes själv icke ligga djupt i detta ämne, varförutom hans undervisningsmetod var den oförnuftigaste man någonsin kan tänka sig. Som exempel härpå må nämnas, att vi med 3 à 4 blad i läxan pinades att ordagrant läsa utantill hela Dahls grekiska grammatik, blad för blad, med dess 390 sidor och alla dess anvisningar för läraren, och detta allt utan den ringaste förklaring. Denna pina blev också för mången så odräglig, att han slutade skolan, och ganska många erhöilo av den förståndige rektor Forslind befrielse från grekiskan, och av dessa var det flera, som sedan började läsa grekiska igen för rektor i quarta. Såsom jag redan antytt, förde Korsberger en tyrannisk spira över sin klass. "Skriv upp honom för 8 strepens!", "skriv upp honom för 10 "piger!" "marsch på skamlådan!" — dessa och dylika voro hans domslut. Detta gläfs var så alldagligt, att de, som blivit vana vid leken, skrattade i mjugg däråt, då tavlan vanligen stod fullskriven med namn vecka ut och vecka in, och skamlådan sällan var tom. Denna skamlåda var en nödvändighetsmöbel i varje klass och utgjordes av en kubisk brädlåda av ett tunnmåtts storlek. I tertia var hon, som sagt är, sällan tom och kunde mången gång icke ens inrymma alla sina gäster, som knuffades om äran att få sitta på henne. Flera av de odygdigaste pojkarne hade här en särdeles god trevnad; och om jag ej missminner mig, var det en av kamraterna, en tjurskalle, som satt där större delen av en termin, emedan han, såsom A. Lindeberg, var för stursk att anhålla om nåd, vilket var det stadgade villkoret för att komma därifrån. Men han satt också ingalunda i cell, utan snarare i ett gemensamhetsfängelse, ty skamlådan var i själva verket en skola för odygd. En gång, det minns jag klart, kommo

alla klassens vildbasare över ens om att skaffa sig tillträde till lådan, och föga mindre än halva klassen fick den äran. Härav blev dock ett sådant väsen, att magistern, så dum han än var, dock kom under fund med, att detta icke dugde.

Falu trivialskolas styresman den tiden var rektor Forslind, en kunskapsrik man med gott huvud och mycken världserfarenhet samt med ett vidsträckt inflytande såsom rådgivare, synnerligen åt ortens prästmän; lika allvarlig som human i sin ämbetsutövning. En kontrast hade han i sin närmaste man, konrektor Johansson. Konrektoratet var denna tid gemenligen en tillflykt för gamla skolfuxar, som varken dugde för kyrkan eller för rektorsstolen, och detta torde förklara, varför konrektorerna vid de flesta läroverk företrädesvis voro de lärare, med vilka skolungdomen drev nojs och spektakel. Detta ägde i högsta grad rum med konrektor Johansson, såsom vi framdeles skola nogsamt ådagalägga, då vi i ett särskilt kapitel komma att skildra denne kostlige lärare och hans oförgätliga lektionstimmor. Man kunde med skäl undra, varför den allvarlige och förståndige rektorn icke lyckades göra slut på dessa ideligen repeterade uppträden, som i hänsynslös uppsluppenhet å lärjungarnas sida näppeligen torde hava sin like i skolans annaler; men troligtvis strandade alla hans försök i denna väg mot den fjorskige konrektorns oefterrättlighet. Gubben Johansson var dessutom verkligen road av nojs, så länge det höll sig någorlunda inom tillbörlighetens skrankor, och därför svarade han en var, som ville fästa hans uppmärksamhet på detta oskick hos ungdomen inom hans klass: "gossarne äro snälla; det är mina gossar".

Falu källare var den tiden vanliga tillhållet för alla stadens ståndspersoner, kollegerna inbegripna, och på den leken samlade källarmästaren vid pass en halv million. Hos honom tycktes kollegerna hava en särdeles god trevnad, ty de flesta av dem kommo sällan därifrån till skolan förr än halva och ofta hela timmen var tilländalupen. Det var endast en av dem, som härifrån utgjorde ett undantag, och det var läraren i tertia. Denne infann sig alltid innan klockan slagit, tog i nyckeln på förhand och steg gravitetiskt in vid första slaget från tornuret. Men som jag redan sökt ådagalägga, var han dock, oaktat allt sitt nit och ordningssinne, den odugligaste av alla lärare jag haft, och jag vet knappast någon enda av mina kamrater, som icke minnes honom nära nog med avsky.

Vid tanken på sådana lärare som denne i tertia, konrektor Johans-

son, samt prima-läraren, ävensom tre fjärdedelar av lärarne på gymnasium i Westerås, förundrar det mig i sanning, att vi icke voro svagare i våra stycken, då vi kommo till akademien. Våra kunskapers kvantitet var icke stor, men kvaliteten måtte väl i stället hava varit hjälplig. Vad Falunenses beträffar, togo de vanligen försteget framför Arosiensens vid inträdet på gymnasium, och därav kan man sluta, att Westerås trivialskola, ehuru stående under domkapitlets direkta tillsyn, icke måtte hava stått särdeles högt.

Då jag jämför vad som då lästes i skolan och gymnasium med vad som nu läses, visar sig skillnaden stor. År 1838, då jag låg i Westerås och läste på den sista, bistra läxan (pastoralexamen), frågade jag min gamle skolkamrat, historiarum lektor Th. Järta, om icke den tidens gymnasister stodo långt framför oss, och fick därvid till svar: "Det vill jag icke medgiva. De lära mer och undervisas bättre, än på vår tid, men vi läste själva och tänkte mer, än nutidens djäknar". Saken är väl den, att vi voro äldre och mera utvecklade, då vi kommo in i skolan. Man lät den tiden pojken kropp växa ut, innan man började driva själen. Nu skall man vara student vid den ålder, då vi blevo djäknar, och vinsten är bleksot, skörbjugg, ögonsjukdom m. m. Dessa drivhusplantor vissna så lätt; frukterna komma ej att svara mot den stora odlingskostnad, samhället nu för tiden därpå nedlägger. Några få dylika drivhusplantor växte väl även upp bland oss, men som mogna blevo de nästan utan undantag angripna av inre torröta, om också skalet höll i hop. Men utom det att vi började läsa vid en senare ålder, läste vi i det hela mindre och roade oss mer. Vi blevo icke utpinade av överansträngande studier, och därför togo ej heller våra lekar riktningen åt ett lättjefullt dagdriveri, utan hade karaktären av ordnade företag, såsom vårt skolregemente och vår teater, vilka båda åskådades av våra bästa lärare, ej mindre än av själva landshövdingen, som hade sina egna söner med i truppen.

Om konrektor Johansson och hans lektioner.

Vid tanken på allt skolskoj från min tid, står alltid konrektor Mathias Johansson¹ bjärtast för mina ögon, såsom den där under sina lektioner fick bevittna de mest uppsluppna pojkstreck av sina lärjungar; och han förtjänar därför ett särskilt kapitel i dessa minnen. Gubben var liten, men tämligen stadig till växten, illa låghalt och mycket närsynt. Till lynnet var han from som ett gott barn, och

¹ Född 1764, död 1826.

vad hans kunskaper beträffar, var han, såsom skollärare den tiden, en god matematiker, men låg för resten, som jag tror, icke synnerligen djupt, hade svaga undervisningsgåvor och mycket svårt för att uttrycka sig. Han stod alltid på ett ben med den andra korta benstumpen korslagd över knäet, vaggande upp och ned samt maskinmässigt skruvande på munnen från ena mungipan till den andra, som om han haft för avsikt att med läpparne skura sina tänder. I ena handen höll han sin krycka, "scipio" kallad, men när det var halt ute, hade han en annan, som var broddad och kallad "scipiona"; i andra handen höll han antingen lorgnetten eller ock sin gamla klocka, som drog sig vissa minuter på timmen och därför alltid visade bort åt väggarna orätt. Gubben, som för missvisningen uppgjort en algebraisk formel, visste dock alltid på minuten, vad klockan i verkligheten var.

Sådan stod konrektor Johansson ännu levande för mitt minne. Till sitt yttre var han en ytterst löjlig figur, till sitt inre egen, from och eftergiven, så vida man icke prövade hans av naturen fromma sinne-lag med allt för grova pojkstreck. När han var vid skämtsamt lynne ävensom när han blev ond, talade han Falumålet så rent och oförfalskat, som hade han blivit född och fostrad på stadsdelen Elsborg och levat bland Falu gruvsdrängar i all sin tid, och därvid begagnade han sig ofta av svordomar, som för resten hörde till dagligt tal på den tiden. Att en sådan lärare skulle göra en slät figur bland pojkar i den värsta slyngelåldern, var ju givet.

Såsom tecken till bifall, då vi begärde tillstånd att få tillställa någon extra rolighet i klassen, bet sig gubben alltid i högra pekfingerknogen, och den sedvanliga munskruvningen gick i litet raskare takt, under det han viskade: "tyst! tyst!" Nu var gärdet uppgivet, och leken började. Av därvid förefallande scener och dialoger går jag att härneda skildra några, som ännu leva kvar i mitt minne.

Alexander den stores falanx. "Har herr konrektorn sett Alexander den stores falanx?" — frågade en av pojkarne.

"Tyst! Tyst!" — var gubbens svar.

"Falanx, framåt marsch!" kommenderades det.

Nu tågade hela klassen i marsch-takt väldigt stampande förbi den småskrattande gubben, som stod där så förnöjd vid svarta tavlan, hans sedvanliga plats. Som sköldar buro vi våra med träramar försedda kartor, dem vi för ändamålet nedtagit från deras platser på väggarna. Dessa kartor buros på sidan så, att de skylde den bärandes

ansikte, varigenom det blev omöjligt för gubben att se och igenkänna sköldbäraren. Så snart man med gravitetisk hållning defilerat förbi gubben, skyndade man genom katedern att å nyo ställa sig i ledet, och så blev det ett ändlöst tågande och stampande, till dess gubben började tröttna och ropa under stojet på halvt allvar.

"Det var en förb-d falanx, som aldrig tar ända!"

"Usch, herr konrektor! Det är bara Atenienserna, som passerat, men nu komma Spartanerna. Där skall herr konrektorn få se gossar, som stå i mantal" — invände någon.

"Tyst! Tyst!", sade gubben; och så fortgick leken, till dess deltagarne tröttnade.

Jerusalems intagning. En annan gång framträdde någon ny parlamentär med frågan:

"Har herr konrektorn sett, hur det gick till, när Titus tog in Jerusalem?"

"Tyst! Tyst!" blev det vanliga svaret.

Nu började ett förfärligt stoj av sköldbärare igen, hvilka stormade katedern, försvarad av andra, som kastade gamla bokluntor, kritbitar och hartassar i synen på de anfallande. Några av dem, som endast spelade rollen av åskådare, ropade då:

"Se, herr konrektor, hur det regnar glödande stenar och brinnande beckkransar ned över de stormande! Men det är romerska legioner, herr konrektor. Jag tror nog, att de skola stå på sig. Vad tror herr konrektorn?"

"Jag tror, att det nu kan vara nog av det här spektaklet", svarade gubben, och därmed slutade leken för den gången.

Diogenes i tunnan. Under bänken innanför dörren stod en gammal kista, i vilken skolans ljusförråd förvarades. En afton på vårsidan, när solen sken in genom fönstret, drog en av kamraterna fram kistan mitt på golvet och stukade ihop sig, så att han nätt och jämt fick rum i henne. Nu blev det tyst som muren i hela klassen, och vid sådana tillfällen spejade gubben misstänksamt omkring sig, anande oråd, ty han visste av erfarenhet, att på en sådan stiltje plägade åskan plötsligen slå ned i någon bullrande tillställning. Omsider fick han sikte på det i fråga varande föremålet och frågade:

"Va' ä de här för spektakel?"

"Diogenes i tunnan", herr konrektor.

"Ja så! Är' ä Diogenes i tönna? Ha ni sitt Diogenes, gösser? Han sir int' för vacker ut, där han ligger".

Efter mycket skratt och skoj började gubben tröttna vid leken, vände sig till Diogenes med sin vanliga uppmaning:

"Laga däja dag?"

"Stig ur solen för mig!" svarade Diogenes. Därpå följde en skrattsalva, som räckte en stund, till dess gubben förlorade tålamodet, då Diogenes måste rymma fältet.

Ur en skolpojkes dagbok

(meddelat av länsantikvarien Svanle Svärdsström).

Följande utdrag i krönikeföljd härröra från några dagböcker, som författaren i egenskap av elev i Falu Högre Allmänna Läroverks klass 5 b nedskrivit våren 1921. Endast korta smakprov ha befunnits värda att medtagas. Stavningen har genomgående normaliserats till åtminstone gymnasialstadium. I övrigt har ordföljd, uttryckssätt och slang i största utsträckning fått följa originalet. För att underlätta sättares och läsares möda har ett och annat specialuttryck utelämnats.

Fredagen d. 22/4 1921.

På kemin hade vi roligt. Hagelin gjorde en "kemisk harmonika", som han kallade det. Han lät en vätelåga brinna i ett stort, tjockt glaströr, som han förde upp och ner. Då uppkom ett visslande ljud. Ju närmare han förde glaströret till vätelågan, ju starkare blev ljudet, och ju längre bort han förde det, desto svagare blev det. Han lät ljudet vibrera i alla möjliga och omöjliga tonarter, och då han till slut avbröt konserten med ett långt dallrande poco a poco rall. e dim.¹ så snodde han runt med ögonen och himlade sig som Glada Kalle. Vi hade väldigt kiligt, men gubben lät oss sitta 7 1/2 minut in på rasten.

Efter frukostrasten hade vi provräkning. Enligt det resultat, som jag naturligtvis får på den (Bc), så ser jag alla mina härliga sommarplaner kastas kull. — Egentligen sörjer jag minst för min egen del, men jag tycker verkligen synd om mor, som skall vara tvungen att kasta ut så mycket pengar på privatlektioner för min skull.

¹ Dagboksskrivaren hade vid tiden ägnat två eller tre terminers ganska medelmåttiga intresse åt att genom "Bocklets pianoskola" och tant Ihrfeldts på Svärdsjögatan undervisning inhämta pianospelets första grunder. Lektionerna ägde i regel rum två gånger i veckan på frukostrasten.

Måndagen d. 25/4.

I dag förbjöd rektorn "ity att somliga av pojkarna kommit för sent till lektionerna på grund av kulspeleling" att detta icke vidare skulle få förekomma vid straff av "en kraftig anmärkning". Det gällde småklasserna förstäss. Följande rast gingo nästan alla smågrabbarna omkring med sorgens tecken uppå sina anleten och med fickorna uppsvällda av kulor. Men det sedvanliga skället och gruf-fet nere i trädgården hade upphört. Det var riktigt trist. — — — Bror Kalle har badat i Nubbsisdammen¹ i dag. Han gick *inte* och talade om det för mor.

Lördagen d. 30/4.

Hela dagen i dag har "läsbarna" lov. Dom har förhör i em. kl. 5. — — — Hagelin var litet fnurrig i början av kemilektionen, men slutligen tinade han upp, och blev vid slutet av lektionen så trevlig, att han berättade följande historia. Orsaken var att Jerker var framme vid tavlan och skrev upp en kemisk formel, men han skrev alldeles för stora bokstäver i gubbens tycke — Åbäääken!!! — I Karlskrona fanns det, då jag var ungefär så stor som ni, en fin fa-milj, som hette någonting på von. Döttrarna i huset voro mycket stora och inte just kvinnliga. En dag kom en fru upp till fru "von" och erbjöd sin dotter som piga. Dottern var emellertid inte med, men då fru "von" ville ha reda på hennes storlek och arbetsförmåga, frågade hon: Är er dotter så stor som mina döttrar? — Å, hon är väl inget åbäke, svarte gumman. — Och hela klassen skrottade förstäss, och Jerker såg brydd ut.

Söndagen d. 1/5.

Jag, Norris, Hampa och Hasse cyklade upp till Stadsparken på förmiddagen. Vi slogo oss ner på en soffa och hängåvo oss åt mera stillsamma betraktelser, t. ex. hur äckligt det är med nackbena. Men så kom rektorn och några av lärarna och då blev det litet dragigt, så vi tog cyklarna, gick förbi och hälsade och körde hem. — På eftermiddagen smällde vi med kaliumklorat uppe hos Hampa. Det skrällde stiltigt bara av en liten nypa när man stampade på det. Men sen fick Hampa flugan och tuttade på en svärmare inne i sitt rum. Det blev ett liv ska jag säga, och han brände hål på mattan på minst 5 ställen. Så vi tyckte det var bäst att skiljas för den kvällen.

¹ Önsbacksdammen eller "Dammen" några km väster om Falun här be-nämnd efter gården Nubbsarvet där familjen hade sommarställe.

Vi fingo vara ute och kicka boll på gymnastiklektionen för det var så vackert väder. Men på eftermiddagen då man har tiden för sig, så blev det mulet förstås. Vilket inte hindrade att vi gick till skolan och kickade. Men Vaktis skällde på oss att vi inte fick sparka mot två mål, och då gick pojkarna upp i Stadsparken. Varför Vaktis kunde komma och borsta upp sig, berodde på att det är gymnastibal i dag, och att dom därför inte vill ha några sönderskjutna fönsterrutor i gymnastiksalen. Jag brydde mig inte om att gå med upp till Stadsparken. Rätt som det var kom Hon. Tänkte cykla fram och tala med henne, men såg att hon hade bråttom. Ajaj, hon skulle på balen förstås. Blod!!!

Onsdagen d. 18/5.

På kristendomen skickade T. över ett stort plakat till mig, på vilket det stod ett visst flicknamn. Jag spödde honom på rasten. För rasten blev jag utskäld av magistern för att jag inte följde med. Men det var ju tur att han inte fann på plakatet. — — Kl. 1/28 gick jag på Röda kvarn och såg filmen "De röda artisterna". Alldeles ovanligt bra. Det var så spännande på sina ställen, att man riktigt *darrade!*

Fredagen d. 20/5.

Hagelin var inte god att tas med på kemin. Han skällde alldeles förfärligt och ansåg att han egentligen borde klå upp hela klassen. Jag vet ingen, som skäller med en sådan känsla som Hagelin. Holger piggade upp stämningen mot slutet av lektionen. Hagelin trodde att bemälda yngling satt och inmundigade en karamell. — Va har du i munn, röt han till. Holger ställde sig upp och svarade förfärligt lugnt: Tungan. — Håll käften, skrek Hagelin, och storflabbade. — — Kristendomen sövde oss därefter till ro. Det var bara Putte, som piggade upp oss i början av lektionen. Han hade glömt bibeln hemma förstås. Men då han inte ville ha uppskrivning för glömska (han har så många förut), så räckte han upp handen och bad att få gå ut. Det beviljades honom. Det dröjde en väldigt lång stund, innan han kom tillbaka. Men då observerade vi genast, att han hade fått en böld på magen. Jag blev vådligt full i skratt, då han sedan i lugn och ro drog fram — en bibel. Han hade varit omkring i hela skolan, och till slut hade han hittat på ett klassrum, som var tomt, för klassen hade gymnastik. Där hade han surkat upp en bibel. Tänk om rektorn kommit. Han som går så tyst.

Lördagen d. 21/5.

Hagelin har förberett klassen på en kemiskrivning, som antagligen blir någon gång i slutet på nästa vecka. De som skolkar får "Bässe" (Bc). Det blir bäst att börja plugga. — På engelskan hade Putte cirkus. Cirkus Putte. Enastående. Världssensation. Han hade lyckats komma över några Marianyckelpigor, som han dresserade — tills nyckelpigorna flögo sin kos ut genom fönstret.

Tisdagen d. 24/5.

Jag purrades av vår jungfru kl. $1\frac{1}{2}$ 7 i morse, för vi skulle ha exkursion till Sätters sköna dal i dag. Vädret strålande. Då klockan var 7,15 stodo båda klasserna (5 a och 5 b) uppställda nere vid södra station. Magistern hade också fått en lärare till att följa med, för två såna klasser är nog litet för mycket för en människa. — Vi räknades in av ordningsmännen och stuvade in oss i ett par gamla vagnar. Innan tåget gick roade vi oss med litet av varje. Klassbollen var med och den nickade vi genom hela kupén. Äntligen satte sig tåget i gång. Inte gick det fort precis. Funderade ett tag på att springa av och plocka några vackra blommor, som växte på banvallen, men jag avstod. — Som bekant är en järnvägsresa en het, fin dag något alldeles väldigt kymigt för grabbar. Så var det också nu. Vi leddes obeskrivligt, men kl. $1\frac{1}{2}$ 9 ångade vi in vid Borlänge. Där hade vi 45 minuters uppehåll, så det blev tid att äta frukost. Vid 10-tiden anlände vi till den stora, betydande staden Säter. Puttes och alla andra blådårars hemvist, och där blev det genast att sätta av ner i dalen och börja jobbet. Det är just inget folknöje att sitta i en backslutning och skriva upp tjockt med träd, buskar, ris och örter. Sen skulle vi lära oss geologien också, och det var nästan ändå värre. Men därefter blevo vi fria och fingo göra vad vi behagade. Då blev det fart. 1:sta laget utmanade sätergrabbarna på en fotbollsmatch. Det blev smörj för dom förstås, 5—1. Åtterresan skedde kl. 7 e. m. Vi voro åter i Falun kl. 9. Jag är nu 5 växter rikare.

Fredagen d. 27/5.

Vi fingo läsa Singoalla på modersmålet. Den förefaller väl skriven och är mycket intressant. Så fick Putte igen sin uppsats om "Insektsblommor och vindblommor" — och oj vad han blev klar på, att han inte har någon framtid på det området. Men klassen höll sig lugn och deltagande. Stackars Putte som måste skriva uppsatser i sommar. — På kemin bad Bladis att få gå hem, för han mädde illa.

Var har du ont, frågade Hagelin (Bladis är gubbens gullgosse, han skriver formler så snyggt). Det kväljer mig, sa Bladis. Ja-haaa, suckade gubben och kliade sig i skallen, om alkoholen var ren, så skulle jag ge dig en dosis. Men nu är den blandad med eter, och det dör du nog av, så klen och liten som du är. Men stick ner näven i halsen och spy. Det blir nog det bästa. Men Bladis var generad och följde inte det välmenta rådet, utan krånglade med Hagelin, så att han till slut fick gå hem. Avundsvärda människa. Därefter fingo vi reda på, att det blir kemiskrivning på måndag kl. $\frac{1}{2}$ 5— $\frac{1}{2}$ 7 i bönsalen. I gengäld skulle vi få fritt från labbis. Och så, era små hundturkar, tillade gubben, gå nu hem och läs tills ögera blöööör. — Kristendomen efter frukost blev litet uppförgylld därigenom, att hela klassen hade kommit överens om att ha en gul maskros i knapphålet. Putte och med honom likasinnade hade lagt sig till med en hel bukett. Fast magistern låtsade som ingenting.

Måndagen d. 30/5.

Sjung om studentens lyckliga dag.

Låtom oss fröjdas i ungdomens vå-år

än klappar hjärtat med friska slag,

och den ljusnande framtid är vår.

Inga stormar än

i våra sinnen bo

ty hoppet är vår vän

och vi dess löften tro

när vi knyta förbund i den lund,

där de härliga lagrarna gro,

där de härliga lagrarna gro,

hurraaaaaa.

Det har varit studentexamen i dag. Hu, vilken stämning fast man bara är femma. Alla klarade sig i alla fall — trots allt, sa Vaktis. Marsch till torget och regementsmusik och sol och tanter och mostrar och bröder och systrar och farsor och morsor och bönor. Går det inte massor av kalla kårar utmed ryggen, då det sjungs "ååååå den ljusnande framtid är vår". Det är någonting i själva melodin, som gör att hjärtat rycks upp i halsgropen precis som med ett snöre. — Vi läste Singoalla på modersmålet efter frukost. Och magistern konstaterade, att "Assims mor, det var allt ett ruggigt fruntimmer, det". Det tyckte klassen var kul och skrattade som en man. — Sen tränade vi inomhus för gymnastikuppvisningen den 7:de. Hoppen på

hästen gingo alldeles bedrövligt. Jungo var arg och sa' att han skulle rita opp ett kritstreck åt oss så att vi hade något lämpligt att hoppa över på uppvisningen. — Men inte för brett, morrades det från bortre ledet. För det fick vi en åthutning hela klassen.

Fredagen d. 3/6.

Det lästes Singoalla på modersmålstimmen, kapitlet Sorgbarn. De ohyfsade grabbarna kunde inte hålla sig allvarsamma. Har nu alldeles kopplat av för terminen. Det är så hemskt hett, så det finns inga planer att sitta inne och läsa på eftermiddagen. Hade inte läst på geografiläxan ett enda smul, men klarade mig briljant, för jag slapp frågan. — Hagelin talade om resultatens på vår kemiskrivning i dag. Jag hade 18 frågor rätt, alltså gott och väl betyg. Men Putte hade skrivit sämst av oss allesammans. Hagelin ömsom svor, och ömsom skrattade då han läste upp några särskilt kvicka svar ur Puttes skrivning. "En syra är en bas som är utspädd med vatten" — fy för 2 millioner blåvita små lammkotletter. Och så skall jag be att få återge herr Anderssons namnteckning, slutade Hagelin och tog skrivningen i handen, lade huvut på sne och målade upp hela namnet på syndaren i hela dess intensiva djäklighet. Det såg ut som en trasig gärdsgård, fast Putte kråmade sig och tyckte den var personlig. Men det anförtrorde han oss efteråt.

Lördagen d. 4/6.

Hagelin var bussig på kemin. Vi skall ha hans ämne på examen, och då frågade vi, om vi inte kunde få hålla till högst upp i kemisalen. Gärna det, svarade Hagelin, då slipper vi alltid några kärringar. Det tyckte vi var kul. — Första timmen efter frukostlovet fingo vi tillbaka tyska skolskrivningen. Blev mycket glatt överraskad för jag hade AB —. Guskelov, nu behöver jag i alla fall inte vara rädd för tyskan.

Söndagen d. 5/6.

Det är en tryckande hetta och kavlugnt. Lugnet före stormen. Bara några dagar kvar på termin. På morgonen blev det ovett hemma för vi hade hållit på att labba i Kalles labbis inne i garderoben och olyckan ville att jag spillde ut svavelsyra på mina byxor. De se ut som ett såll. Och så torkade jag upp med en ny handduk. Så den är inte heller något vidare. — — — På eftermiddagen gick jag till Norris och tittade på några böcker, bl. a. Josef Balsamo av Alexander Dumas. Bör läsas. Norris hade kommit över ett jubileumsfrimärke med Gustav Vasas bild. Tur för gubben att han är död. Inte

kan det vara något nöje att bli utritad på det sättet. — På eftermiddagen började jag skriva på en roman. Så här börjar den: — "Maskinen är fullkomligt tillförlitlig", förkunnade maskinisten efter sin ingående undersökning av aeroplanet, "allting fungerar oklanderligt". — "Har löjtnant Derrus kartorna och bomberna i ordning", frågade kapten Heickelman från förarplatsen. — "Allt är i ordning kapten", svarade spanaren, löjtnant Derrus. — "Nåväl, sätt motorn i gång då", kommenderade kapten Heickelman ... Sedan måste jag sluta, för Kalle kom och gjorde sig mallig.

Onsdagen d. 8/6.

Examensdagen ingår med strålände sol. 5 b:s examensschema tog sig ut på följande vis:

9,45—10	10—10,25	10,30—10,55	11,05—11,25	11,30—11,55
Bön	Tyska	Kemi	Geografi	Engelska

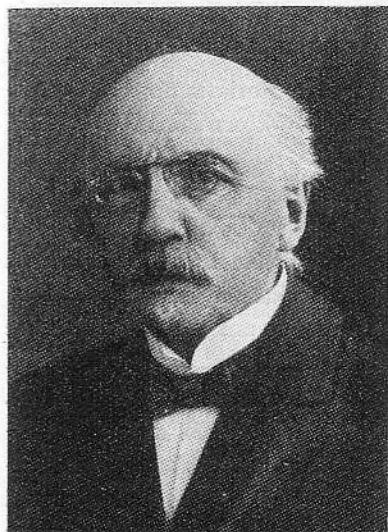
Kl. 9,45 stodo vi uppställda i korridorerna till uppmarsch i bönsalen. Rektorn gav tecknet att vi skulle börja traska upp. Inspektorn var också närvarande. Jag tyckte att både han och rektorn glodde intensivt på mig, för jag hade ingen psalmbok med mig. Man skall då också tänka på allting. Efter bönen följde egentliga examen. Under tyska lektionen bestod publiken av två bönor och en till. Men den Putte, olycksbarn in i det sista. Vi hade fått en diskret anvisning på vilket stycke som skulle läsas upp för den intresserade allmänheten. Det underlättar alltid betydligt om man får en liten stund på sig hemma, *förut* att titta igenom boken. Och så gör det ett så gott intryck. Men Putte, han blamerade klassen förstås genom att högt och tydligt tala om inför församlingen vilket stycke, som vi skulle komma att föreläsa. Han har nåt fel i klumpen. Och utskrattade blev vi. Och magistern tog ett annat stycke och inte imponerade vi den lektionen. — På den 5 min. långa rasten efter tyskan sprungo vi upp i teckningssalen och sågo på utställningen. Det var en hel massa snitsiga teckningar upphängda. Nisse Gustavssons oljemålning av ett lodjur — märkvärdigt bra — Torsten Berggrens dito i vattenfärg, Nisse Lindgrens utmärkta landskapsteckningar och Carpelans kolteckningar — urstyva. Fyrorna hade en hel massa kompositionsteckningar på en vägg, och där dominerade Dag Jönsson. Jag hade också en liten bit utställd, fast den var då inte något vidare. Men man hinna inte se så mycket på fem minuter. Vaktis pinglade strax i sin gamla triangel, så det blev att kuta ner igen på sin plats och sitta uppsträckt och städat. — Nej, vänta litet, nu

missminner jag mig. Det var ju kemi, och det bar i stället upp på kemikum. Hagelin var i briljant humör, så att när en av papporna kom in i slokhatt, så koxade han stelt på honom och började genast att förhöra på obehörighetsmetoden. Då gick mannen med slokhat-ten. Annars gick gubben i ordning med frågorna, rad för rad. Jag satt sist och slapp frågan. Och så pinglade Vaktis och då hade gubben ingenting annat att göra än att kommendera oss — ”försvinn zig-zag baklänges i gasform ut genom dörren”. På rasten var jag återigen inne i teckningssalen och upptäckte nu flera verkliga pär-lor bland de utställda teckningarna. — Sista lektionen var engelska. Här hade vi fått reda på att vi skulle läsa ”The brave fishergirl” och nu höll Putte käft. Det var en riktig flykt över den lektionen.

På en gång efter examens slut ställde vi upp oss igen till upp-marsch i bönsalen. Vaktis gav tecken att vi *fick* sätta igång. Det var fullt med bönor och föräldrar på läktaren. Och så reste vi oss då rektorn och inspektorn i teten traskade fram mot podiet. And-lös tystnad. Så blev det visst några tal, men inte var det något vi-dare. Därefter steg rektorn fram och läste upp premierna och sti-pendierna. Han höll även ett litet kort anförande till de nybakade studenterna, som mangrant infunnit sig. Och så följde skådespelets höjdpunkt. ”Jag går nu att uppläsa flyttningarna o. s. v.” Först i början tog jag det lugnt för jag hade så väl satt mig in i att ”han haar sin dåååååm”, som Laxen brukade uttrycka saken. Men då rek-torn började med 5 b, så började hjärtat klappa fortare. Och när han hade kommit till Olsson, så tjänar det ingenting till att neka för att man var fullt skakis. Och så droppade de in alla i bokstavsord-ning före mitt namn. Och så — det klack till i en, och det kändes som en propp satte sig tvärs över halsen — men den gode, snälle, rare spottade fram *mitt namn också*. Och se’n, efteråt, då grabbar-na kommo fram och skakade tass nere i klassrummet, blev det klart att jag hade blivit uppröstad på mina betyg i de andra ämnena fast matten var Bc förståss. — Det första jag gjorde efter hemkomsten var att gå in till juvelerare Graumann och få ett gymnasistmärke insatt i mössan. Sen cyklades det kvickt upp till Nubbsisdammen och badades. Och det blev allmän överraskning bland de där för-samlade och jag fick två lusidorer i fickpengar och för dem köpte jag 6 skämtlynnen senare på dagen uppe på antikvariatet. Det har varit en händelserik dag och nu är jag gymnasist. Hurra.

FALUKAMRATER!

Den 11 febr. 1937 avled f. d. adjunkten vid Falu läroverk Oskar Skog. Han var född i Falun 1848, avlade mogenhetsexamen vid stadens läroverk, återvände efter avslutade studier som vik. adjunkt till sitt gamla läroverk, där han sedan innehade ord. adjunktur ända till år 1916, då han avgick med pension.

Andligen och kroppsligen vital anlätades han dock fortfarande under många år såsom vikarie vid inträffade sjukdomsfall o. d. samt anförtröddes även vården av skolans bibliotek. Man kan gott säga, att hans lärargärning omfattade en tidsrymd av cirka 50 år.

Med tanke på denna "Fader Skogs" hedrande, mångsidiga, gedigna och mångåriga lärargärning, som lever i kärt minne hos generationer av Falukamrater, vägar föreningen Gamla Falukamraters styrelse till medlemmarna av föreningen och andra, som fått

åtnjuta denne lärares och väns undervisning, rikta en varm vädjan att medverka till insamling av medel för resande av en värdig minnesvård å den avlidne hedersmannens och hedersledamotens grav.

Memoria optime praeceptoris obligati sumus.

Stockholm den 14/4 1939.

Föreningen Gamla Falukamrater.

Dess Styrelse.

Gamla Falukamrater av högsta klass.

Hösten 1937 begärde överste Ad. Krautmeyer utträde ur föreningen på grund av "ålder och invaliditet".

Sekreteraren, som allt sedan barndomens dagar haft ett gott öga till den spänstige översten, kunde icke låta bli att sända honom ett exemplar av 1938 års publikation under förhoppning, att den "gamle invaliden" kanske skulle finna någon liten förströelse i densamma.

Efter ett par dagar kom ett brev av bl. a. följande innehåll:

Mycken tack för vänligheten att översända kamratbroschyren.

Vid inträde i pensionsåldern beslöt jag att utträda ur alla de föreningar jag tillhört. Den mycket trevliga och innehållsrika broschyren, som återknöt sambandet med en del gamla minnen, har emellertid kommit *mitt hjärta att vekna, vad beträffar Gamla Falukamrater*, varför jag beder att få anmäla mitt återinträde i föreningen.

Så ska' det låta och redaktören instämmer till fullo med den gamle soldaten, som alltid hälsade sin överste med: "Gud bevare Översten".

En annan gammal före detta medlem har återkommit till fadershuset, nämligen Överläkaren och Medicine Doktorn Erik Forsgren i Svenshögen. Han skriver:

Till Sekreteraren för Gamla Falukamrater,

Åkers-Runö.

Sedan jag läst Gamla Falukamraters årsskrift är mitt sinne fyllt av glada och vemodsfulla tankar. Glada tankar vid hågkomsten av det idylliska läroverket och dess under min gymnasietid enastående uppsättning av goda och skickliga, "bussiga" lärare: Niklas, Bjaffen, Böffen, Galten, Katten, Wallin, Hagelin m. fl. m. fl. Ja, t. o. m. Rylle, vars ogunst jag prövat, framstår nu i ett försonadens skimmer. Vemodsfulla tankar vid hågkomsten av döda anhöriga, lärare och kamrater. Jag önskar, att mina barn hade fått gå i en så förnäm gammal skola som Falu högre allmänna läroverk. För mitt inre öga kan jag se parken framför läroverket med almarne, vilkas blad åstadkommo en kraftigt hudretande effekt, när man strök dem mot kinden på en kamrat, helst på en som inte var allt för stark eller kvick i benen; grusplanen bakom läroverket, där stadsfiskalens stora hund en gång lurade mig att gapskratta mitt under lektionen, därför att han såg ut som en gris, när benen förkortades vid ljusets brytning genom ett fel i fönsterrutan (läraren accepterade förklaringen och kunde inte själv hålla sig för skratt, när han hörde den); fotbollsplanen, där

många heta duster utkämpades och Valhallas flickor promenerade förbi på rasterna. Den allra bästa tiden var väl ändock hösttermi-
nens början, då läsningen inskränktes till två timmar och resten av
dagen användes till vapenövningar. När jag blundar, kan jag för
mitt inre öra höra klockorna från Creutz schakt, vilkas vemodsfulla,
entoniga klang man hörde framför allt vid hemkomsten till Gruvan
ifrån landet. När man blivit van vid ljudet, försvann det ur medve-
tandet och endast uppehåll i ringandet gjorde sig märkbart. Vägen
till skolan tog väl nästan en halvtimme att gå men som regel måste
den klaras springande eller i lyckligare fall genom sparkåkning eller
cykelåkning i snabbast möjliga fart utför backarna mellan slagg-
varpen. Och i porten stod Vaktis med klockan i hand beredd att
stänga dörren vid första tonen från ringklockan. Dess bättre fanns
det ju en bakväg, som vanligen stod öppen och möjliggjorde att kila
upp bland de uppmarscherande småpojkarne för att hinna till mor-
gonbönen och undgå uppskrivning för försenad ankomst. Ja, skol-
tiden var en spännande och härlig tid, läroverket en utmärkt skola,
Falun en förnämlig stad och dess omgivning, Dalarne, Sveriges
bästa landskap!

Under min Stockholmstid blev jag genom min student- och studie-
kamrat, Sven Erlandsson medtagen till Föreningen Gamla Falukam-
rater, vilken jag sedan tillhörde något år. Sedan jag lämnat Stock-
holm och hamnat nere i Bohuslän långt bort från min kära födelse-
stad, har jag tappat kontakten med gamla kamraterna. Eder års-
skrift har väckt kärleken till hemstaden, fädernelandskapet och dess
anrika högre allmänna läroverk till nytt liv, varför jag härmed an-
håller att få återinträda såsom ständig ledamot.

Med hjärtliga hälsningar till alla Gamla Falukamrater

från en kamrat uti förskingringen

Erik Forsgren.

Gör Din plikt!

Skaffa minst en ny medlem i föreningen!

FÖRENINGENS ÄNDAMÅL

Enligt § 1 av föreningens stadgar "avser Föreningen Gamla Falukamrater att vara en sammanslutning av forna elever vid Falu högre allmänna läroverk med ändamål att vidmakthålla och stärka kamratskapet och kärleken till Dalom".

Föreningen bildades hösten 1920. Några gamla falukamrater i förskingringen — lika med i kungl. huvudstaden — hade träffat samman och börjat tala om gångna dagar, om skoltiden uppe i Falun och hågkomsterna därifrån. Den tidens små sorger och bekymmer såväl som dess trevliga minnen och glada upptåg återfördes i minnet. Det hela befanns så angenämt att man beslöt bilda en förening, i vilken alla årgångar av gamla faluskolpojkar skulle få tillfälle träffa vänner och bekanta från skoltiden och lära känna andra yngre årgångar från den gamla skolan.

Föreningen har under de gångna åren haft såväl upp- som nedgångsperioder, vilket torde vara helt naturligt. De senaste åren — efter mötet i Falun i samband med läroverkets återinvigning — har den gått framåt på ett mycket glädjande sätt. Medlemsantalet, som år 1932 var 143, hade vid innevarande års ingång stigit till 310 och har sedan dess ytterligare något ökats. Av medlemmarna äro icke fullt halva antalet bosatta i Stockholm eller dess omedelbara närhet. De övriga ha sina mer eller mindre fasta boplatser utspridda från Porjus i norr till Paris i söder.

Då det kan antagas vara av intresse för föreningens medlemmar att erfara något om vad föreningen kunnat uträtta under årens lopp följer här nedan en liten sammanställning. Det är kanske icke så stora ting, men vad som gjorts är av sådant slag, att var och en bör kunna uppskatta avsikten.

En titt i föreningens kassabok visar, att under åren 1922—23 genom föreningens försorg ett ganska betydande belopp insamlades till rektor Dahlbecks gravvårdsfond och till hans stipendiefond vid läroverket. År 1924 har till ordföranden i Dala Gymnasistförening överlämnats 200 kronor som bidrag till en Karlfeldtsbyst. År 1928 har utbetalats 100 kronor såsom bidrag till Stjernhjelmssonden. År 1933 fick läroverkets Idrottsförening 100 kronor och följande år ånyo samma belopp. År 1935 i samband med återinvigningen av läroverkshuset gjordes det verkligt kraftiga ingreppet i föreningens kas-

sa. Det hade nämligen då kommit till föreningens kännedom att det skulle vara mycket välkommet med bidrag till den nya högtidssalens prydnad. Föreningen beslöt i anledning därav och i samförstånd med rektor Vikar att anskaffa och som gåva överlämna till läroverket dels en pendyl, särskilt tillverkad efter ritning av teckningsläraren vid läroverket Ruben Hellman och dels tre stycken porträtt i olja av de förutvarande rektorerna Dahlbeck, Sahlin och Sefve. Kostnaden för pendylen uppgick till 1.200 kronor och för de tre oljemålningarna tillsammans till samma belopp eller tillhopa till 2.400 kronor. År 1937 överlämnades till läroverket 100 kronor som bidrag till fjällfärd för tvenne elever, vilka enligt rektor voro i stort behov av sådan rekreation. Samtidigt medverkade föreningen i insamling till gravvårdar åt de gamla lärarna Meyer och Hagelin.

Varje år fr. o. m. år 1926 har dessutom årligen till läroverket överlämnadts 100 kronor att utdelas som stipendium till förtjänt elev.

Detta är i huvudsak vad som vid en hastig granskning framgår av föreningens kassabok.

Enligt stadgarna sammanträder föreningen till årsstämma under februari eller mars och till höstsammanträde under november eller december. En vårfest anordnas under senare delen av maj eller början av juni.

Till dessa sammankomster äro alla välkomna. De äro också i allmänhet livligt besökta då var och en vet att han där träffar gamla goda vänner.

Av notis å annan plats i detta nummer framgår att vårfesten detta år kommer att förläggas till Falun.

Ju större medlemsantal föreningen får, desto större möjlighet har den att fortsätta sin verksamhet efter samma linjer som hittills. Föreningen hoppas därför att Falukamrater av alla årgångar i allt större skaror skola veta att söka sig till föreningen och var och en på det sättet visa sin uppskattning av och tacksamhet för den tid, de hade förmånen tillhöra det gamla läroverket. Kostnaden bör icke kunna avskräcka någon. Årsavgiften är 5 kronor och avgiften som ständig medlem 50 kronor. Alltså överkomligt.

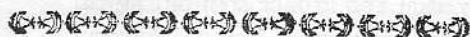
Alla gamla faluskolpojkar — av alla åldrar — som ännu icke äro medlemmar av föreningen inbjudas härmed att ingå i densamma. Medlemskap vinnes genom inbetalning till föreningens postgirokonto nr 2583 av årsavgiften ev. avgiften som ständig medlem.

Skattmästaren.

Johan Olof Wallin och hans klasskamrater i Falu Trivial Schola.

Det är i år 100 år sedan vår skolas mest kände elev, ärkebiskop Johan Olof Wallin, avled. I den äldsta av våra kataloger, skänkt av Engström i Dala Husby, återfinnes Wallin och hans klasskamrater för år 1795, då de gingo i högsta eller fjärde klassen.

Här syns ett par sidor av katalogen och nedan äro uppräknade övriga elever i klassen.

RECTOR

Herr JOHAN ERIC BRANDBERG.

CONRECTOR

Kongl. H. Hof-Predikanten Herr WIDICH
BAGGSTEDT.

COLLEGÆ

Herr Magr. SVEN ERIC GESTRIN.

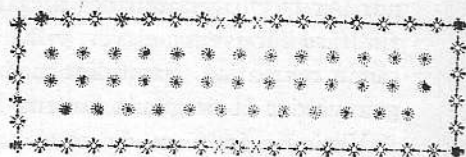
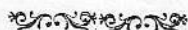
— — — — —
Herr ERIC SCHUAN.

APOLOGIST

Herr Magr. AND. INGEL FLYGARE.

CANTOR

Herr JOH. L. WALLENIUS.

FJERDE CLASSEN.

CARL JACOB DAHL.

Född 1778. Fadren Commminister i Hede-
mora. †

ANDERS WADSTRÖM.

F. 1776. f. Bergsman i Wika. †

STIP. FERNSTR. JOHAN OLOF WALLIN.

F. 1779. f. Bataljons Adjutant vid Kongl.
Dahl-Regementet.

ANDERS SAMÜEL SCHULTZ.

F. 1778. f. Kyrkoherde i Thorfång.

ERIC ROSENIUS.

F. 1779. f. Kyrkoherde i Floda.

CARL

Carl Anton Brandberg Född 1780. Fadern Notarie vid Grufve-Rät-
ten och Bergs-Rådman.

Eric Lyrberg „ 1778. „ Grufve-arbetare.

Olof Brandberg „ 1781. „ Notarie vid Grufve-Rät-
ten och Bergs-Rådman.

Pehr Helleberg	Född 1773.	Fadren Material-Skrifvare.
Johan Olof Hammarström	„ 1780.	„ vice Past. och Com. i Fahlun.
Sam. Henric Sjöberg	„ 1779.	„ Comminister i Gagnef.
Johan Hedman	„ 1778.	„ Grufve-arbetare.
Hans Eric Carleberg	„ 1780.	„ Handelsman i Norrberke.
Carl Jacob Fahlström	„ 1780.	„ Grufve-arbetare.

På den tiden stod pojkarna i betygsordning. Wallin trea alltså.

En demokratisk skola.

Att studera de gamla katalogerna från vårt läroverk är synnerligen intressant. Man kan där följa de gamla Dalasläkterna ganska väl. De nya modärna katalogerna däremot äro ganska intetsägende, ty "fadren" har ju kommit bort.

Första klassen, eller räkneklassen som den hette, av år 1795, dominerades helt och hållet av barn till grufve-folk.

De 27 elevernas fäder representerade följande yrken:

Grufve-arbetare	16	Dagkarl	1
Smältare	2	Murmästare	1
Stigare	1	Snickare	1
Konstvaktare	1	Skomakare	1
Bergsman	1	Hofslagare	1
Kusk	1		

Gamla hederliga titlar, som man numera sällan eller aldrig får se, finnes det gott om.

Här en liten men dock provkarta:

Linnväfware, Hemmansbrukare, Kämner, Landt-Räntmästare, Kämners-Prese, Plank-karl, Eldvaktare, Konstvaktare, Wågdragare, Bränneri-dräng, Wakt-knekt, Råstvåndare, Hammarsmed, Chautull-makare, Arrendator av stadens qvarnar, Waktare vid Daglöse-täkten, Sämskmakare, Kardmakare, Krutbrännare, Gränsridare, Geschworner, Gördelmakare, Hållkarl, Daga-karl, Konstmästare, Konststatsarbetare, Hautboist, Gjutgodsfabrikör.

UR GAMLA PAPPER

(Detalj av ett släktforskningsarbete.)

För den, som är intresserad av hembygden och dess förgångna, kan möjligen nedanstående anteckningar om en gammal Falukamrats livsöde intressera. De kortfattade uppgifterna, som till allra största delen äro direkt avskrivna ur kyrkoböcker och andra gamla handlingar, få tala för sig själva. De ge på sitt sätt en inblick i förhållanden, som i mycket äro annorlunda än dem vi äro vana vid.

Den 25 oktober 1750 föddes i Aspeboda Jöns Persson, son till hemmansbrukaren Per Jönsson, född den 29 mars 1713, och hans hustru Elisabeth Danielsdotter, född den 3 maj 1720. Han blev elev i Fahlus Trivial-Schola och genomgick därefter gymnasiet i Västerås. Han finnes år 1769 upptagen i "Catalogus Discentium Gymnasii Arosiensis" bland eleverna i Classis Primae och år 1772 i Classis Quartae. Han hade redan år 1769 antagit tillnamnet Aspman och enligt tidens sed latiniserat förnamnet till Joannes. I 1769 och 1770 års kataloger stod han näst sist i sin klass men hade 1772 avancerat till nr 7 bland de 16 eleverna i klassen och tycks sålunda hava bätt-rat sig.

Han kom därefter till universitetet i Uppsala, i vars matrikel han är upptagen under årtalet 1773. Enligt Vestmanland-Dala Nations "album" (matrikel) för åren 1761—1833 har han inskrivits i nationen den 7. Martii 1773. Anteckningen, som är egenhändigt gjord, lyder: "Joannes Aspman, genere plebs natus."¹ En senare gjord anteckning, som dock är odaterad, meddelar om honom endast: "Studiis valedixit."² Uppgifter om studieriktning och ev. avlagda examina hava ej kunna anträffas. I 1784 års husförhörlängd i Aspeboda finnes för honom antecknat: "Conditionerar i Upsala."

Sedan finnas inga uppgifter om honom förrän i Aspeboda sockens dödbok. Men det är just dessa uppgifter, som äro så talande.

¹ Född av borgerliga föräldrar.

² Sagt farväl till studierna.

»Aylednas namn och hemvist¹

Studiosus Hr Jöns Aspmann i Smedsbo.

Födelse-år, dag och ort¹

Född i Smedsbo d. 25 Octobr 1750. Fadren: Hemansbrukaren Pehr Jönsson och Hustru Elisabeth Danielsdotter ibid.

Gift eller ogift¹

Ogift.

Barn¹ —————

Upförande¹

Frequenterade Fahlun Trivial-Scholae och Gymnasium i Westerås samt därefter Upsala Academie, med godt upförande. — Predikade några gånger men hade icke lust att antaga Sal nos Ordines² utan åtnöjde sig med att bruka den lilla egendom, som han erft af sina Föräldrar.

Sjukdom¹

Sedan han d. 23 Dec. 1797 blifvit af Carl Wengzell i Grönbo slagen och kastad ur släden på sjön Stora Wällan under hemresan från Fahlun insjuknade han med hufvudyrsel och låg utan all sansning till sängs i 2:ne veckor.

Döds-dag och -ort¹

Dog d. 5 Januarii 1798 kl. 8 em hos sin syster B:M:Måns Hanssons E:ka i Grönbo, där hans kropp anatomicerades d. 11 Jan: utaf Doctor Svedelius och Chirurgen Wurster och befannts venstra Hjern-Kamaren äfvenson sjelfva Hjernan fulle af blod.

Alder¹

47 år, 2 mån. 10 Dagr.

Begr.dag¹

Begrofs d: 18 Jan. 1798 uti Aspeboda kyrka i Slagg-Grafven, belägen framom stora Pelarena i Gången.»

Så kunde det tydligen gå till i Falun på den tiden!

Nils Schwartz.

¹ Dödbokens kolumnrubrik.

² Bliva prästvigd.

1939 ÅRS STORTRÄFF

1935 års storträff i Falun blev för deltagarna ett minne för livet. De flesta voro nöjda och belåtna och det var mer än en av de församlade, som till undertecknad framförde en förhoppning om att vi om några år skulle göra om försöket.

I år har föreningen beslutat att komma tillbaka till den gamla skolstaden och på pingstdagen den 28 maj kommer säkerligen studentsången att sjungas på Kullen som aldrig tillförne.

Då 1935 års gästabud skulle gå av stapeln, höll det på att gå alldeles galet. 175 voro anmälda men då "bänknigen" skulle börja blev det över 250. Det säger sig självt, att ett sådant extra tillskott i sista minuten blev synnerligen besvärligt för arrangörerna. Försättningsarna för årets gästabud är alltså detta: Anmäl i tid, annars kanske det blir att få gå utanför och smygtitta. Hela Kullen så när som på lilla matsalen är reserverad och efter det egentliga gästabudet kunna de olika årgångar som så önska, dra sig tillbaka till smårummen i övre våningen. Vilja de därvid icke ha sina damer med, så kunna dessa lämpligen kvarlämnas i matsalen, som under kvällens lopp kommer att förändras till "balsal". Ätminstone delvis.

Då detta skrives, ha detaljerna icke utformats. De komma senare. De båda krigarna vid Kungl. Dalregementet, Engelbrekt Flodström och Axel Frieberg, den senare förresten överste och chef för de jubilerande 25-åringarna — vilken årgång nu liksom fallet var 1935, kommer att bilda grundstommen bland jubilarerna — hava välvilligt åtagit sig att vara värdar i Falun och med kännedom om dessa båda herrars energi och organisationsförmåga torde det bli ordning och reda på det hela. Men, än en gång, anmäl i tid, ty då Kullens kapacitet icke är obegränsad, måste vi denna gång se till, att trevnaden icke störes genom omkastningar i sista minuten. Styrelsen hoppas dessutom, att de goda medlemmarna i Falun efter bästa förmåga hjälpas åt, så att vi få riktigt trevligt. Vart fjärde år böra vi ha vår festen i den gamla hederliga skolstaden Falun. Därigenom kunna alla som icke anse sig kunna resa till k. huvudstaden och som ha sin hemvist i Masriket vara med. Enligt mitt förmenande passar pingsten alldeles utmärkt just för en kamratträff av stora mått.

Vad årets program beträffar, så torde det vara givet att middagen blir på själva pingstdagen.

Samlingen sker möjligen på skolan hos rektor Vikar, vilken säkerligen med stolthet kommer att visa oss sina förnämliga skollokaler. Kanske det sedan rent av blir gemensam marsch till Kullen med *jubilarerna* i spetsen. Om nu dessa vilja göra oss den äran att vara med. På annandagen ha vi funderat på en gemensam bil- och bussfärd upp till Siljan där stiftaren och vännen Vilken-
son i Vikarbyn givetvis får en påhälsning. Sedan vi kommit tillbaka till Falun och innan Stockholmståget ger sig iväg på eftermiddagen, kanske det blir en liten avskedsträff på vårt eget regementes officersmäss, som enligt uppgift lär vara en av Svea rikes allra vackraste. Vi få väl se.

Välkomna, men glömmen icke att anmäla Eder i god tid.

Årets publikation.

I brist på redaktör har jag även i år efter bästa förmåga fått ihop en liten skrift och till dem som bidragit ber jag att få framföra ett hjärtligt tack. Särskilt skattnästaren, som varit synnerligen hjälpsam.

Redaktörsbefattningen är emellertid till ansökan ledig. Skulle någon av kamraterna vilja taga hand om publikationen och se till att densamma kommer ut ordentligt varje år, skulle det vara synnerligen tacknämligt.

Bidrag till kommande års publikationer emottagas med tacksamhet.

Biblioteket.

Under året ha samtliga i föreningens ägo befintliga kataloger och årsredogörelser inbundits. Kataloger för åren 1893, 1894, 1907 och 1913 efterforskas fortfarande, likaså 1822, som icke ens finnes i läroverkets bibliotek. Skulle någon finna denna dyrgrip, bör densamma först och främst överlämnas till läroverket, vars bibliotekarie vid dess åsyn säkerligen kommer att bli ganska förvånad.

Allt vad gamla kataloger och årsredogörelser heter tagas emellertid emot med glädje. Kasta aldrig bort sådana, utan sänd dem till föreningen.

I föreningens ägo befintliga skolkort ha nu även klistrats upp i förnämliga album. Antalet kort är ännu icke så stort, endast ett 40-

tal, varför denna samling, som på sammanträdena alltid är med och tilldrager sig synnerligen stort intresse, måste utökas högst betydligt. Jag vill därför rikta en vädjan till alla som ha gamla kort att donera dem till föreningen. Eller låna ut dem för fotografering.

Fotografier av medlemmarna saknas nästan fullständigt. Samtliga medlemmar, vilka underskrivit anmälningsblanketten, ha ju däremed förbundit sig att "sända kort senare." "Senare" är ju ett tänjbart uttryck och i förening med masars av naturen medfödda sävlightet, (Nicklas brukade ju t. o. m. använda sig av ordet "tröghet") så tycks det kunna bli uttänjt i oändlighet. Styrelsens samtliga nuvarande och förutvarande medlemmar föregå med gott exempel.

Anhålles alltså, att medlemmarna ville vara vänliga och sända in sina fotografier, så att allt blir som det skall vara.

Till läroverkets herrar lärare ber jag även att få rikta en vördsam vädjan om "bidrag". Det viktigaste är ju att våra lärare bevaras åt eftervärlden. Av läroverkets nuvarande lärare finnes icke en enda i vår samling. Detta duger ju icke. Hoppas att denna min vädjan icke kommer att klinga ohörd.

Sekreteraren.

***Varje förutvarande faluskolpojke bör vara medlem
i denna förening!***

Bliv det i dag!

PROFESSORSANMÄRKNING

I samband med insändandet av en del förnämliga fotografier skriver professor emeritus Karl Zetterstén:

Ett par anmärkningar till den senaste publikationen. Billengren är oskyldig till historien om "vädret i magen". Den åsyftar en annan lärare, den plikttrogne och samvetsgranne adjunkten Johan Alfred Boberg (död 1879), som hade den egenheten att han gärna upprepade vad han redan sagt och därför fick vedernamnet "Kucku". Det förhöll sig så, att Boberg en dag, då han låg och vilade sig på soffan, fick besök av en bekant och ämnade säga: "Här ligger jag med magen uti vädret", men istället sade: "Här ligger jag med väder i magen, väder i magen." Det berättas även om Boberg, att han efter besök i hemmet förklarade: Jag har varit hemma och firat min åttiofemte pappas födelsedag.

Uppgifterna om Skogs uttal förefalla mig överdrivna. Att han talade falu-mål minns jag mycket väl och att han icke lagt bort det, då jag senare träffade honom vid ett kamratmöte i Falun minns jag också, men att han skulle använda former som "gösse, pöjke" (om möjligen icke på skämt), har jag svårt att tro.

Redaktören känner emellertid fader Skog som en stor skämtare och det är icke uteslutet att han fann ett speciellt nöje i att använda detta uttal ibland. Vad säger de som haft den gode "fader Skog"?

S K O L H I S T O R I E R

Billengreniana.

Scen: Klass 6: 2. Billon frågar: Vad heter "på Ciceros tillstyrkan" på latin? I samma ögonblick ringer det och frågan diskuteras på rasten. När lektionen börjar igen säger Billon: "Nu har du fått hjälp. Kan du nu säga, vad "på Ciceros tillstyrkan" heter på latin? Svaret lyder: "Auctore Ciceronis." Utan att ändra en min vänder sig B. till den styvaste latinaren i klassen, som hade A i latin, och frågar: "Sa du så?" Utan att ändra en min svarade vederbörande: "Nej, jag sa, "Auctore Cicerone" eller möjligen "Jussu Ciceronis." Därtill anmärkte B. "Ha, så ska det vara. Du får lov att hyra efter bättre en annan gång."

Det var en het sommandag och hett kan det vara i Falun på sommarna, när solen bränner på slaggvärpen. Billengren får ett svimningsanfall och omhändertages av några vänner, som hjälpa honom in på stadshotellet. När han kvicknat till frågar en av de omkringstående: "Hur står det till med farbror?" Därpå svarar Billengren: "Yveransträngning. Du förstår, ordfyrande i stadsfullmäktige, äldste lektor, måste nämligen hålla tal fyr rektor, och till råga på allt har jag aktier i Nås tobaksfabrik och jag måste ju tänka fyr Er alla."

I början på höstterminen i 7: 2 skulle ferieläsningen, Asiens geografi, höras upp för "Billon". Asiens karta satt därför på karthängaren. På grund av kartbildens omfång kommo de yttersta meridianerna att träffa övre kartkanten under c:a 30 graders vinkel istället för 90 grader, som anständiga meridianer brukar göra.

"Billon" gör sin entré med sedvanlig pondus, slår sig ned i katedern, får en bok, uppslagen naturligtvis, och frågar efter en flyktig blick i densamma: "Vad heter Asiens ystligaste halvö? Kan du till exempel A. säga mig det?" "Kamtschatka" kommer det ögonblickligen från A. Lång oförklarlig tystnad. "Billon" skjuter upp och ned glasögonen ser ömsevis i boken och på kartan. Slutligen fattar han pekpinnen och beger sig dröjande och synbarligen fundersam till kartan, där han, hållande pekpinnen lodrätt över norra delen av Kamtschatka, talar och säger: "Nåttja, så står det nämligen i boken, men mig förefaller det, som om stora delar av Asien skulle ligga betydligt ystligare."

Scævola.

I någon av småklasserna var det också geografilektion för Fröling, Scævola kallad. Det gällde att räkna upp städerna i Mesopotamien, som det visst hette den tiden. Den sedermera så kände sångaren och skådespelaren Ernst Rolf hade frågan men det gick knaggligt. Basra blev bortglömd hur många gånger frågan än togs om. Till slut tröt fålamodet hos Scævola och han skrek med ljudelig stämma: Basra, ditt nöt.

Kungl. Dalregementets Kamratförening

torde icke behöva någon närmare presentation. Dess ledning utgöres till stor del av gamla skolpojkar med Överste Krautmeyer i spetsen. För 5 kronor blir man medlem på livstid och det är en given sak att varje rätttrogen mas skall tillhöra sitt regementes kamratförening.

Föreningen utger även ett medlemsblad, som icke går av för småhackor. Följande goda historia kunna vi icke låta bli att saxa.

Beväringsmannen: — "Körpral, får jag fråga om en sak. Kaftin sa', att om ja int' gjord' bätter gevärsföringar, så skull' han hugg huv'et av mej och kast' de' i ärtkitteln. Måmntro han kan ha rätt te' dä'?

Körpralen: — "Anbelangandes huv'et, så nog har han rätt te' dä', men int' f-n får han förstöra Konans ärter int'".

Medlemskap vinnes genom inbetalning av avgiften, 5 kronor, å föreningens postgirokonton nr 98393.

Meddela sekreteraren namn på någon kamrat, som ännu icke är medlem av föreningen men som borde vara det; sekreteraren åtager sig att underrätta vederbörande om hans skyldigheter.

FÖRENINGEN GAMLA FALUKAMRATERS STYRELSEBERÄTTELSE 1938.

Föreningen har under året hållit tre sammankomster: årsstämman den 18 mars, vårfesten den 21 maj samt höstsammanträdet den 18 november.

Styrelsen har haft ett sammanträde.

Till Falu läroverk har under året som vanligt överlämnats kr. 100:— att utdelas som stipendium vid vårterminens slut.

Medlemsantalet har under året ökat från 267 till 310.

Under året ha följande medlemmar avlidit:

Provinsialläkare Axel Johansson, Vetlanda, f. 1883.

Driftchef Gunnar Dahlbäck, Älvkarleö, f. 1886.

T. f. Professor Gustaf Lindberg, Upsala, f. 1883.

Landskapsmålaren Hjalmar Falk, Karlshamn, f. 1856.

Disponent Hjalmar Holm, Falun, f. 1879.

Årets sammankomster ha varit synnerligen väl besökta. Till årsstämman hade icke mindre än 66 glada före detta skolgossar infunnit sig och stämningen blev därför redan från början minst sagt "hög". På grund av restaurangstriden höll ju det hela på att torka in och det var nog med stor nyfikenhet som den ene efter den andre av medlemmarna tittade in i den förnämliga lokalen, Städernas Allmänna Brandstodsbolags festvåning, undrande, hur det hela skulle avlöpa. Ingenting saknades emellertid. Alla blevo så tillfredsställda, att det redan vid smörgåsbordet beslöts, att välgöraren direktör C. Juhlin-Dannfelts skrivbord, i god tid före hans ankomst till arbetet påföljande morgon, skulle prydas med en vacker blomsteruppsats som ett litet men dock synligt bevis på allas tacksamhet.

14 nya medlemmar kunde räknas in i fadershuset. De hälsades alla enligt gammal tradition av viken Karl Magnus. Då turen kom till invärtesspecialisten Birger Sjödén bröt det verkliga jublet löst. Karl Magnus talade och sade: "Birger Sjödén, du är läkare. Vi behöva sådana i den här föreningen. Då jag blir sjuk skall jag komma till dig." Sjödén reser sig då blixtnabbt och svarar: "Tack, du är välkommen, jag är psykiatriker."

Svante Svärdestrom visade sig under kvällens lopp vara en spjuver av oanade mått. Han hade med sig en gammal dagbok, i vilken han dag för dag under skoltiden antecknat alla roligheter, som förekommit under lektionerna. Det säger sig självt, att hans innanläsning

mottogs med gillande. Kvällens "stora nummer" var en resa med Fylgia och Thor Svedelius till Ostindien. Just nu är han ute på långtur igen, denna gång som second på Gotland. Vi hoppas, att han har en filmkamera med.

Vid midnatt kom en liten men dock överraskning som gjorde, att urmasarna kommo att känna sig som fisken i vatten. Sekreterarens brev i förra årets publikation till vännen Vilkensson hade icke varit förgäves. Ett paket innehållande 10 kg. tunnbröd, alldeles färskt, kunde nu packas upp och detta i förening med smör, ost, nattkorv och ett par "få, få" satte verklig sprätt på det hela. Att det hurrades för den gode Vilken var helt naturligt och styrelsen passar nu på att till honom framföra ett hjärtligt tack för sändningen.

Vårfesten ägde rum på Stallmästaregården under sedvanlig god stämning.

Höstsammankomsten, vilken även hölls på "Bolaget", blev för styrelsen en angenäm överraskning. För att speciellt underhålla de närvarande hade styrelsen icke vidtagit några som helst åtgärder. Erfarenheten från årsstämman hade lärt oss, att det faktiskt räckte, om bara en var gjorde sitt bästa. Att Sven Erlandsson skulle taga sin luta med togs för givet, likaså att urmasen Björling aus Furudal skulle komma med och bara vara sig lik. Båda dessa kommo och dessutom den stora överraskningen i form av en före detta rallare, den icke alldeles okände baningeniören i Kristinehamn, Manne Briant. Kvällen var räddad. Så mycket sång och så många goda såväl skol- som rallarhistorier som presterades den kvällen torde väl icke förr ha förekommit på något av våra sammanträden. Tack Brianten, välkommen åter med din luta och tack Sven, för att du aldrig kommer din förutan.

Vid detta sammanträde var landsorten synnerligen väl representerad. 20 % är icke dåligt och det gläder styrelsen, att även icke stockholmare söka sig till våra sammankomster.

Styrelsens vädjan till medlemmarna att sända in gamla kataloger, fotografier och skolhistorier har hörsammats av en del.

Distriktschefen Arvid Valentin har sålunda överlämnat kataloger för åren 1803, 1808, 1831—34, 1844 och 1847.

Landsfiskalen J. Tellander för åren 1876—78.

Bankdirektören Rolf Steffenburg för åren 1840, 1841, 1844—50 och 1852.

Telegrafkommissarien Arthur Andersson för år 1840.

Värdefulla gamla fotografier ha insänts av f. folkskollärarna Karl Engström och Hj. Eriksson, professor emeritus Karl Zettersten och häradshövding Elis Carlgren. En hel del fotografier, kataloger och årsredogörelser, vilka påträffats i framlidne rektor Sundbergs kvarlåtenskap, har med välvilligt gillande av sönerna beslagtagits för föreningens räkning.

En del bra skolhistorier ha även insänts och dessa komma att publiceras så småningom.

Styrelsen ber att till givarna få framföra ett hjärtligt tack samt uttalar den förhoppningen, att flera bidrag måtte inkomma från medlemmar som möjligen ligga och ruva på dyrgripar eller ännu icke verkställt den så nödvändiga vindsröjningen. Kasta icke bort vare sig gamla skolkort eller gamla kataloger. Hos oss bli de värdefulla att ha.

Rekryteringen av nya medlemmar har gått ganska bra. Speciellt har Kungl. Postverket skött sig alldeles utmärkt. Ungdomarna hålla sig emellertid med få undantag borta. Men, snart kommer väl den "sköna kvinnan" att göra sitt inträde i föreningen och sedan är det väl frågan om, huruvida icke föreningen kommer att gå en ny vår tillmötes. Vi gamlingar ha ju icke varit med om att avsyna det blivande rekryteringsmaterialet. Men, det är nog för oss att framkalla bilden av den nybakade studentskan Lilly Westergren anno 1902, så räcker detta som bevis för, att Falu h. a. läroverk kan producera studentskor av högsta klass både i fråga om intelligens och skönhet.

Föreningens inkomster och utgifter under året framgå av följande tablå:

Inkomster:

Innestående å bank vid årets början	3.152: 73
Ränta därå för året	62: 73
Influtna medlemsavgifter 248 st. à 5: —, 2 st. à 50: —	1.340: —
Övriga inkomster	5: —
	Kronor 4.560: 46

Utgifter:

Tidskriften	407: —
Stipendiet	100: —
Övriga utgifter	546: 94
Innestående å bank vid årets slut	3.506: 52
	Kronor 4.560: 46

Föreningens tillgångar ha under året ökats med	353:79
och utgöra vid årets slut	3.506:52

Understödsfonden.

Behållning vid årets början	353:66
Behållning vid årets slut	360:72

Stockholm den 1 mars 1939.

Hjalmar O. Dahl. *K. M. Erlandsson.* *A. Collén.*

E. Arkö. *N. Schwartz.* *Gustaf Fredenholm.*

Patrik Mogensen. *Thor Svedelius.*

REVISIONSBERÄTTELSE

Undertecknade, som på årsstämman 1938 utsetts att granska föreningen Gamla Falukamraters räkenskaper och styrelsens förvaltning för år 1938, få härmed efter avslutad revision avgiva följande berättelse:

För fullgörandet av vårt uppdrag hava vi tagit del av protokoll, räkenskaper och andra handlingar, vilka lämna upplysning om föreningens förvaltning och ekonomi.

Rörande resultatet av föreningens verksamhet under året samt dess ställning vid årets slut hänvisa vi till styrelseberättelsen.

Därav framgår att föreningens inkomster utgjort Kr.	1.407:73
och utgifterna uppgått till	„ 1.053:94
Föreningens tillgångar uppgingo den 1/1 1938 till .	„ 3.152:73
och den 31/12 1938 till	„ 3.506:52
Understödsfondens behållning utgjorde den 1/1 1938	„ 353:66
och den 31/12 1938	„ 360:72

Föreningens tillgångar hava under året ökats med Kr. 353:79 och Understödsfonden med Kr. 7:06.

Tillgångarna äro väl placerade i bank och bankböckerna för oss uppvisade. Någon kontant behållning förefinnes ej.

Revisorerna hava med tillfredsställelse konstaterat att föreningens tillgångar under årets ökats med Kr. 353:79 samt att medlemmarna ökats med 43 st. till 310.

Räkenskaperna äro förda med reda och ordning och vederbörligen verifierade och revisorerna tillstyrka därför, att årsstämman måtte tacksamt bevilja styrelsen full ansvarsfrihet för 1938 års förvaltning.

Stockholm den 7 mars 1939.

Birger Söderlund.

Eskil Petersohn.

MEDLEMSFÖRTECKNING

FUNKTIONÄRER:

Styrelse:

Ordförande: Professor Hj. O. Dahl.

v. Ordförande: Överstelöjtnant Arv. M. Collén.

Sekreterare: Stationsskrivare Gustaf Fredenholm.

Skattmästare: Postkontrollör Nils Schwartz.

Klubbmästare: Disponent Ernst Arkö samt utan särskild funktion:
Distriktslantmätaren Patrik Mogensen, Bankkamrer John Herdin
och Direktör Gustaf Bergström.

Suppleanter: Kammarrättsrådet Einar Sievert och Lektor K. E.
Langseth.

Revisorer: Direktör Birger Söderlund och Förste Postassistent Es-
kil Petersohn.

Revisörssuppleanter: Sekreterare Gunnar Britth och Advokat Daniel
Troäng.

Valnämnd: Hovrättsrådet Sam Ström, Ingeniör Carl G. Torsell,
Aktuarien Ad. Aminoff och Läroverksadj. J. Gabr. Jonsson.

Suppleanter: Byrådirektör Sigurd Litström och Förste Revisor Da-
vid Ström.

Hedersledamöter:

Staaff, Erik, fil. d:r, f. d. lektor, Stockholm.

Karlinder, K. A., fil. kand., f. d. adjunkt, Stockholm.

Sahlin, Enar, fil. d:r, f. d. lektor, Stockholm.

Eriksson, Bernhard, landshövding, Falun.

Sefve, Ivar, fil. d:r, rektor, Göteborg.

Rudin, G. A., fil. kand., f. d. adjunkt, Stockholm.

Vilkenson, Vilken, grosshandlare, Vikarbyn.

Ledamöter:

Där annorlunda icke angives, är adressorten Stockholm.

Tecknet * angiver att vederbörande är *ständig* ledamot.

Årtalet efter titeln anger födelseåret.

Alm, Bertil, tjänsteman, 85, *Stora Björknäs, Ektorp.*

Aminoff, Adolf, aktuarie, 82.

Aminoff, Ivar, major, 79, *Södertälje.*

Andersson, Gustaf L., förste telegrafassistent, 79.
Andersson, J. Adil, distriktsveterinär, 94, *Svärdsjö*.
Andersson, P. Arthur, telegrafkommissarie, 81, *Gävle*.
Arkö, Ernst, disponent, 87.
Arkö, Richard, ingenjör, 81.
Axelsson, Nils, civilingenjör, 01, *Stocksund*.

Backlund, K. Oskar, revisor.
Bannbers, Ola, amanuens, 87.
**Bengtsson, Eric*, distriktslantmätare, 83, *Orsa*.
**Berg, Ernst*, provinsialläkare, 90, *Storvik*.
Berglund, Karl J., f. d. stadsveterinär, 62, *Gävle*.
Bergstrand, Paul, överläkare, 87, *Kolmårdssanatoriet*.
Bergström, A. Gustaf, direktör, 00, *Äppelviken*.
Bergström, Arthur R., förste byråingenjör, 88.
Bergström, Thore, intendent, 92.
Berndt, Carl R., bankkamrer, 95, *Örebro*.
Björklund, Einar, ingenjör, *Nynäshamn*.
Björklund, Gustaf A., grosshandlare, 96.
Björling, G. Hjalmar, försäkringsinspektör, *Uppsala*.
Björlingsson, Hilding, avdelningschef, 77.
Bladin, Ernst H., postassistent, 65, *Mullsjö*.
**Blid, Gustaf*, bokhandlare, 91, *Falun*.
Blidberg, Einar, löjtnant, 06.
Blomberg, Anders, köpman, 91, *Leksand*.
Boberg, Sven, överjägmästare, 84, *Falun*.
**Boëthius, Axel*, professor, 89, *Göteborg*.
Boëthius, S. Edvard, kontraktsprost, 78, *Norberg*.
Borner, Eric, civilingenjör, 91, *Harnäs*.
Borner, Gunnar Fr., lasarettsläkare, 85, *Växjö*.
Briandt, Manne, baningenjör, 79, *Kristinehamn*.
Britth, Gunnar, sekreterare, 95, *Ångby*.
Brundin, Ejnar, kyrkoherde, 90, *Kila, Sala*.
Bäck, Karmides, sjökapten, 85.

Carleson, Carl A., direktör, 81.
**Carlgren, Elis*, häradshövding, 71.
**Carlgren, Vilhelm*, linjedirektör, 75, *Sundsvall*.
Collén, Arvid M., överstelöjtnant, 78.

**Dahl, Hjalmar O.*, professor, 81.

Dahl, Waldemar, lektor, 83, *Djursholm*.

Dahlblom, Hugo, sjökapten, 86, *Saltsjöbaden*.

Dahlin, G. Elis, lektor, 99, *Härnösand*.

Dahlqvist, Oscar, resebyråttjänsteman, *Paris*.

Davidsson, Sigfrid, bergsingeniör, 88, *Ashammar*.

Difs, Hans, leg. läkare, 04, *Mörby*.

**Edlund, Carl Edvard*, disponent, 80, *Borås*.

Eggertz, Sten, agronom, 97, *Morbygden, Falun*.

Eklund, Olof, stadsrevisor, 91, *Örebro*.

Ekman, V. Georg, tandläkare, 00, *Sandviken*.

Ekström, Gunnar, komminister, 93, *Rättvik*.

Ekvall, Hakon, teknolog, *Falun*.

Elvback, S. Harald, köpman, 06, *Dala Husby*.

Englund, Wesley, överstelöjtnant, 89, *Vaxholm*.

Engström, Karl, poststationsföreståndare, 68, *Dala Husby*.

Enochsson, Ernst A., domprost, 91, *Västerås*.

Envall, Petrus V., rektor, 89, *Fornby, Borlänge*.

Eriksson, C. Sigurd, lektor, 89, *Örebro*.

Eriksson, E. Gustaf, ingenjör, 88, *Södertälje*.

**Ericsson, Hjalmar*, f. d. folkskollärare, 63.

**Eriksson, Karl*, professor, 92.

**Eriksson, Knut*, ingenjör, 68, *Falun*.

Eriksson, Walle, skeppsmäklare, 93.

Erlandsson, Karl Magnus, riksbanksrevisor, 82.

Erlandsson, Sven G. G., prakt. läkare, 96.

Ervæus, Erik R. V., leg. läkare, 96, *Enskede*.

Esseen, P. Georg, korrespondent, 94, *Hofors*.

Fahlvik, Olof, ingenjör, 81, *Heden, Falun*.

**Fernström, Erik*, direktör, 88.

Fernström, Frans G., direktör, 86, *Korsnäs*.

Fernström, John, direktör, 91.

Flodström, A. Engelbrekt, kapten, 96, *Falun*.

**Fogelberg, Henrik*, förvaltare, 74.

**Forsgren, Erik A.*, överläkare, 96, *Svenshögen*.

**Forsmark, Ernst*, överläkare, 71.

Fredenholm, Gustaf, stationsskrivare, 93, *Akers Runö*.
Fredenholm, John Fr., e. o. kammarskrivare, 18, *Trelleborg*.
Frieberg, J. Axel, kapten, 96, *Sundborn*.
Frieberg, Torsten, lasarettsläkare, 84, *Malmö*.
Frisell, E. G. (Gösta), direktör, 85, *Falun*.
Frisell, Erik G:son, med. kand., 13.
Fritz, E. Victor, kontraktsprost, 83, *Enköping*.
**Fröman, Albert*, häradsskrivare, 62, *Enköping*.

Gezelius, Birger, advokat, 94, *Falun*.
Gezelius, Lars O:son, bonde, 69, *Dala-Järna*.
Gobom, Nils E., fil. dr., stiftsbibliotekarie, 89, *Linköping*.
Gotthard, Josef, prakt. läkare, tandläk., 94.
Gottliebsson, Nils, notarie.
**Graab, Anders L.*, direktör, 93, *Jönköping*.
Granander, John E., kamrer, 87.
Granath, Paul, läroverksadjunkt, 89, *Uppsala*.
Granholt, Axel, f. d. generaldirektör, 72.
Gripenskiöld, Henrik, stationsskrivare, 91, *Uppsala*.
**Grönblad, Hjalmar*, häradshövding, 68, *Falun*.
Göransson, Erik Th., överstelöjtnant, 76.
Göransson, J. Henrik, byråchef, 92.
**Görs, E.*, veterinär, *Borlänge*.

Hægermark, John R., distriktsveterinär, 79, *Enköping*.
Haglund, Johan, prov. läkare, 76, *Ludvika*.
**Hamberg, Harald*, direktör, 91, *Schweinfurt a/M.*
Hanson, H. Lennart, direktör, 86, *Djursholm*.
**Hansson, Ivar*, civilingenjör, 85, *Saltsjö-Duvnäs*.
Hanson, Robert, överläkare, 87, *Apelviksstrand*.
Hanze, K. J. Thorsten, kapten, 97, *Falun*.
Hasselgren, Johannes, bokhandlare, 82.
Hedberg, John K., konstnär, 95, *Falun*.
Hedbys, Johan, prov. läkare, 95, *Sölvesborg*.
Hedmark, Karl A., kontraktsprost, 68, *Lidingö*.
Hedström, Helmer, bergsingenjör, 99.
**Hemström, David*, provinsialläkare, 90, *Motala*.
Herdin, C. Anders G., disponent, 70, *Göteborg*.
**Herdin, Elis*, lektor, 73, *Hälsingborg*.

- Herdin, John B.*, bankkamrer, 91, *Djursholm*.
- **Herdin, K. W.*, f. d. rådman, 54, *Uppsala*.
- **Herdin, Oskar*, direktör, 57, *Falun*.
- **Herdin, Sievert*, fabrikör, 71, *Falun*.
- Herdin, Yngve*, bankkamrer, *Mora*.
- Hesselius, Hjalmar*, grosshandlare, 71.
- Hessner, L. Otto*, bankdirektör, 81, *Nyköping*.
- Hinnerson, Gösta Hj. V.*, fil. kand., krim.-överkonstapel, 96, *Traneberg*.
- Hinnerson, Mauritz*, kapten, *Ljungbyhed*.
- Hiort, Axel Nilsson-*, civilingenjör, 84.
- Hiort, Erik E. Nilsson-*, banktjänsteman, 91, *Äppelviken*.
- Hiort, Karl N. Nilsson-*, disponent, 82.
- Hising, Einar V.*, distriktslantmätare, 87, *Hedemora*.
- Hising, K. Ivar*, direktör, 89, *Kramfors*.
- Holmqvist, Ernst J.*, landssekreterare, 87, *Västerås*.
- Hultman, Albert*, prov. läkare, *Bureå*.
- Hård, Lars W.*, skogsförvaltare, 94, *Orsa*.
- Hård, Thure*, förste byråingenjör, 86.
- Hårleman, Carl*, kapten, 86, *Saltsjöbaden*.
- Högman, Erik*, tjänsteman, 98.
- Jacobson, Nils A.*, revisor, 69, *Falun*.
- Jansson, J. Ivar*, tandläkare, *Malung*.
- Jernberg, Göran*, civilingenjör, 91, *Bofors*.
- Johanson, Claes*, hovrättsråd, 98.
- Johansson, Erik*, fabrikör, 96, *Falun*.
- Johansson, Georg*, direktör, 91, *Falun*.
- Johanson, Hans Fr.*, konstnär, 97.
- Johansson, J. Bertil*, postkontrollör, 84, *Gävle*.
- Johansson, Klas F.*, förste telegrafassistent, 87.
- Jonsson, J. Gabriel*, läroverksadjunkt, 87.
- Järta, K. Fredrik*, löjtnant, 69.
- Järve, Paul A.*, förste postassistent, 89, *Eskilstuna*.
- Kjersén, K. Elis*, kapten, 89, *Västerås*.
- Kling, Carl A.*, professor, 79.
- Krantz, J. Einar*, direktör, 78, *Djursholm*.
- Krautmeyer, Adolf R.*, överste, 65, *Säter*.
- Kyhle, Joel*, grosshandlare, 86.

- Lagergren, K. Helmer*, f. d. postmästare, 62, *Falun*.
Lagrelius, Axel, överintendent, 63.
Landberg, C. Erik, kommerseråd, 88, *Smedslätten*.
Landberg, Ivar B. F., tandläkare, 91.
Langseth, K. E., lektor, 93, *Södertälje*.
Larsson, G. Adolf, kamrer, 88.
Leijström, Einar, kapten, 82, *Karlskrona*.
Lidbeck, Olle V., direktör, 96, *Lidingö*.
Lindberg, Gustaf, direktör, 96, *Gävle*.
Lindberg, Oskar Fr., professor, 87.
 **Linder, Bertel*, direktör, 92.
Lindstedt, Anders, f. d. president, 54.
Lindström, K. Arvid, f. d. professor, 66, *Nyköping*.
Lindström, K. John H., direktör, 92.
 **Litström, Sigurd*, byrådirektör, 81.
 **Ljungqvist, Gustaf*, civilingenjör, 82.
Ljungqvist, Seth, byråchef, 80.
 **Lorenus, C. F.*, direktör, 91, *Gnesta*.
Ludvigson, Anton, *Köping*.
Lund, J. Olof, överingenjör, 96, *Bromölla*.
Lundeberg, Nils, civilingenjör, 90, *Äppelviken*.
Lundin, Carl-Fredrik G., banktjänsteman, 15, *Uppsala*.
Lundqvist, O. Ryno, undervisningsråd, 91, *Nockeby*.
Lundström, G. Cyrus, intendent, 96, *Örebro*.
 **Lyckholm, Gustaf*, häradsskrivare, 66, *Köping*.
Långberg, Daniel, förste postassistent, 95.
Löfquist, Helge, bergsingenjör.
 **Lönnqvist, C. O.*, major, 80, *Åkeshov*.
- Malmström, A. Valdemar*, överläkare, 76, *Falun*.
 **Malmström, Birger*, häradshövding, 66, *Västerås*.
de Maré, Gösta, ingenjör, 94, *Västerås*.
de Maré, Samuel, advokat, 64, *Göteborg*.
Mogensen, Fredrik, bergsingenjör, 04, *Ludvika*.
Mogensen, J. Patrik, distriktslantmätare, 93.
Mogensen, Mogens, arkitekt, *Hälsingborg*.
Mogensen, Ove, elektroingenjör, 92, *Falun*.

Morén, Karl E., civilingenjör, 72, *Smedslätten*.
Murelius, E. Gunnar, bankkamrer, 94.
Münnich, Georg, prakt. läkare.
Münnich, Harald, kontorschef, *Karlstad*.
Möller, Herman G. B., direktör, 82, *Söderhamn*.

**Nauckhoff, Gunnar Fr.*, överste, 81, *Upsala*.
**Nisser, W.*, disponent, 82, *Grycksbo*.
Nordin, E. Gösta, försäkringstjänsteman.
Nordlöf, J. Anshelm, rådman, 68, *Lidingö 1*.
Norelius, Einar, konstnär, 00, *Ångby*.
Norling, John, landskanslist, 91, *Falun*.
Nyholm, John M., gruvingenjör, *Rävvåla*.
Nylén, Axel, f. d. landsfiskal, 67, *Svärdsjö*.

Olausson, Per-Olof, agronom, 00, *Råsunda*.
Olsson, David, riksbanksrevisor, 87.
Olsson, Karl Th., aktuarie, 87.

Persson, Eric, länsjägmästare, 96, *Gävle*.
Persson, Paul, handelslärare, 94.
Petersohn, Eskil, förste postassistent, 85, *Smedslätten*.
**Petrini, Henrik*, f. d. lektor, 63.
**Pettersson, Primus*, järnhandlare, 79.
**von Post, Fr.*, kassör, 81, *Köping*.
**Prag, G. A.*, kamrer, 68, *Långshyttan*.
Påhlgren, Sven E. P., aukt. revisor, 09.

Ramström, Sven, överste, 86, *Boden*.
**Ranström, Petrus*, provinisialläkare, 81, *Eskilstuna*.
Renström, K. Gösta, postkontrollör, 88, *Göteborg*.
**Romson, Janne*, rektor, 73, *Mora*.
Romson, Karl E., stadsingenjör, 85, *Upsala*.
Ros, Einar G., skogsförvaltare, 83, *Sölje*.
Roth, C. Richard Knorrning, major, 73, *Västerås*.
Rudén, Hartvig, läroverksadjunkt, 88.
Rydholm, Knut O. K., förste polisintendent, 89.
Rörmy, Erik, försäkringsråd, 85.

- **Sahlin, Enar*, konsist.-sekreterare, 92.
Sahlin, K. Olof, direktör, 92.
Sahlin, Sigurd G., kapten, 90.
Sahlström, Nils F., överläkare, 95, *Västerhiske*.
Salwén, E. Rikard, överste, 73, *Fremsbacka, Korsnäs*.
Schenström, L. Ferdinand, överstelöjtnant, 60, *Upsala*.
**Schmidt, Carl*, sekreterare, 93.
Schultz, Ragnar, intendent, 01, *Sandviken*.
Schwartz, Hans H., postkontrollör, 95, *Ålsten*.
Schwartz, Nils D., postkontrollör, 90.
Schwartz, Sven G., direktör, 91, *Skelleftehamn*.
Sege, Gunnar E., tullförvaltare, 92, *Köping*.
Sellén, Harald, brandchef, 89.
Sernander, C. Fabian, ingenjör, 91, *Kvarnsveden*.
Sidenvall, Karl J. F., kommerseråd, 78, *Djursholm*.
Sieurin, S. Emil, civilingenjör, 77.
Sivert, Einar, kammarrättsråd, 93.
Sjödahl, Nils L., lektor, 91, *Falun*.
Sjödén, Birger, prakt. läkare.
Sjögren, Gösta, civilingenjör.
Skarstedt, Une, redaktör, 93.
Skoglund, Simon, komminister, 99.
Solders, E. Severin, lektor, 93, *Nyköping*.
Sparr, Lars, kapten, 65, *Orsa*.
Spross, Gustaf, postmästare, 87, *Äppelviken*.
Steffenburg, Rolf, bankdirektör, 86, *Vänersborg*.
Stenberg, Karl E., gruvingenjör, 86.
Ström, David A., förste revisor, 88.
**Ström, J. Axel*, köpman, 85, *Falun*.
**Ström, Sam*, hovrättsråd, 80.
Stål, Ivar, arkitekt, 91.
Sundberg, Erik, ingenjör, 08, *Falun*.
Sundberg, Knut, förste byråingenjör, 94.
Sundberg, Robert, bergsingenjör, 98, *Bofors*.
Sundelin, Carl, civilingenjör, 84.
Sundsten, Per G., läroverksadjunkt.
Sundsten, Åke, tjm. i Överståthållarämbetet.
Svedelius, Thor A. H., kapten, 95.
**Svärdström, Carl*, tandläkare, 94.

Svärdström, Svante, länsantikvarie, 06, *Falun*.

Sylvan, Bertil, jur. stud., *Uppsala*.

Söderbaum, Carl Emil, driftchef, 98, *Porjus*.

Söderbaum, C. Fr., civilingenjör, 80.

Söderbaum, P. H., provinsialläkare, 97, *Piteå*.

Söderberg, Erik G., distriktslantmätare, 91, *Sundsvall*.

Söderlund, Birger, direktör, 79.

**Söderlund, Gustaf*, direktör, 90.

Södervall, Georg, bankkamrer, 82.

**Tersmeden, Albin*, räntmästare, 75.

Thelin, C. Gustaf, postmästare, 93, *Vilhelmina*.

Thelin, John L., ingenjör, 95, *Gävle*.

Thorbjörnson, Bengt, civilingenjör, 91.

Thorell, Ake, t. f. häradshövding, 06, *Leksand*.

Thunell, Axel L., grosshandlare, 84.

Thunström, Josef M., bankkamrer, 96, *Södertälje*.

**Timm, Uno*, kyrkoherde, 75, *Skultuna*.

Torssell, Carl Gustaf, ingenjör, 75.

Troëng, N. Daniel G., advokat, 90.

Troili-Sundqvist, Sven A. U., köpman, 08.

Troin, Jacob, läroverksadjunkt, 82.

Trotzig, Peter, teknologie doktor, 86, *Freiberg / Sa, Tyskland*.

Undén, Erik, skogsförvaltare, 82, *Nås*.

Wahlberg, Ernst, kammarrättsråd, 84.

Wahlström, Rolf H., civilingenjör, 88.

Wallenström, Axel F., bankdirektör, 75, *Arvika*.

Wallenström, Karl A., landsfiskal, 73, *Krylbo*.

Wallenström, P. Gustaf, bankdirektör, 78, *Uppsala*.

Vange, Gunnar, banktjänsteman, 08.

Wennqvist, Thore G. B., postdirektör, 81, *Göteborg*.

**Werner, Ragnar*, direktör, *Paris*.

Westerlund, Oscar, riksbanksrevisor, 78.

Westgren, Georg, riksbankskamrerare, 91, *Mariestad*.

Westling, Emil, grosshandlare, 85, *Falun*.

Westling, G. Z., direktör, 88, *Hagalund*.

Westling, J. G. Herbert, tygingenjör, 81, *Åkers styckebruk*.

- Westlund, H. Edvin*, överlärare, 91, *Grycksbo*.
Westman, Harald, major, 75, *Falun*.
Widmark, Olof, överste, 69, *Vaxholm*.
Vikar, Anders, rektor, 86, *Falun*.
 **Wiklund, Teodor*, direktör, 87.
Winbladh, Folke, kapten, 79, *Hallstahammar*.
Winbladh, Ragnar, docent, tekn. dr., *Nockeby*.
Windahl, Karl-Ewert, leg. läkare, *Upsala*.
Wählstedt, Ivar, fil. lic., agronom, 91, *Linköping*.

Yngström, Nils Gardar, jur. o. fil. kand, *Falun*.

Zethelius, L. Magnus, lasarettsläkare, 92, *Falun*.
 **Zetterstéen, K. V.*, f. d. professor, 66, *Upsala*.

Ahlén, Teodor, redaktör, 92.
 **Åkerblom, Folke*, grosshandlare, 82.
Åsbrink, Sven, bankkamrer, *Saltsjö-Duvnäs*.

Öhman, G., civilingenjör, 95, *Ludvika*.
Öhman, Nils, advokat, oo.
Öhrn, Gunnar A., bryggmästare, 81, *Köping*.
Öhrn, K. Fridolf, ingenjör, 89.
Östberg, Axel, redaktör, *Falun*.
Östergren, Gustaf, landsfiskal, 75, *Falun*.

